REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C36

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

OCTOBER 16th, 1964 — No. 667 — 20th YEAR OF PUBLICATION

OPLOSSING VAN HET OUDERDOMSPROBLEEM?

Robert Ettinger is wat je noemt "geen domme jongen". Hij is professor in natuurkunde aan het Highland Park College, even buiten Detroit, en hij heeft een bijzonder knap boek geschreven over THE PROSPECT OF IMMORTALITY, waarin hij zich een onverbeterlijk optimist toont. Onze kansen op onsterfelijkheid, zegt hij, zijn op het ogenblik bijzonder goed. Er moeten nog een aantal knappe berekeningen gemaakt en ingewikkelde proeven genomen, maar de onsterfelijkheid ligt, om zo te zeggen, al binnen ons bereik. Het is dan ook hoog tijd dat we onze maatregelen nemen. Zodra het procedé is gevonden, waardoor het menselijk leven op aarde eindeloos kan worden gemaakt, zitten we immers midden in duizend nieuwe problemen. Dat de mensen uit het levensverzekeringsbedrijf allemaal een nieuwe baan zullen moeten zoeken — wie neemt er nog een levensverzekering wanneer niemand meer behoeft te sterven — is het ergste niet. Ernstiger is het probleem van de adembenemende groei van de wereldbevolking die ons te wachten staat als er geen natuurlijke dood meer is.

Hoe moet het in politiek opzicht als het sneuvelen van soldaten op een slagveld praktisch kan worden geëlimineerd? Hoe moet het met ons gerechtelijk systeem wanneer een gevangenisstraf van twintig, dertig jaar slechts een korte onderbreking betekent van een eindeloos lang leven? Hoe moet het met de dichters en romanschrijvers, of met de ontwerpers van televisieprogramma's, als de dood niet meer werkelijk meetallen kan als tragische factor in de uitbeelding van het leven? Hoe moet het met de arbeidsmarkt als er iemand meer voelt voor met pensioen gaan, wanneer er geen "levensavond" meer is? Hoe moet het met de scholen als het er tenslotte niet meer op aankomt of je nu twee of twintig jaar over een bepaalde klas doet? Hoe moet het met de invaliden en de ongeneeslijken in deze wereld? Zullen zij gedoemd zijn tot een eindeloos bestaan in ellende en gebrokenheid? Vragen bij de vleet, en het antwoord is niet gemakkelijk. Het is daarom zaak ons nu al met deze problematiek bezig te houden.

Trouwens, de op handen zijnde onsterfelijkheid raakt ons reeds nu het wetenschappelijk procedé van eindeloze levensverlenging nog niet eens helemaal gereed is. Ettinger geeft het advies om hen die thans sterven niet te begraven, maar te bevriezen. Wanneer een goed bevriezingsproces wordt gebruikt — en een firma in Washington is er al mee begonnen — zal het mogelijk zijn duizenden die vandaag sterven, straks weer tot het leven terug te brengen. Natuurlijk, bevriezen is niet voldoende. Er is ook een bijzonder ontdooiingsproces nodig, anders kon het wel eens zijn dat menigeen straks een paar ledematen moet missen als gevolg van bij het ontdooien opgelopen schade. Overigens, het is in Detroit mogelijk een "freezer insurance" te nemen die schadeloosstelling verzekert tegen dergelijke risico's.

Het klinkt allemaal nogal fantastisch. In een dagblad verscheen het verslag van een interview met de Rooms Katholieke priester father Acker uit Cleveland over de onsterfelijkheid. Father Acker verklaarde dat hij er helemaal voor was. De mens heeft macht ontvangen over de geschapen wereld en hij moet de wereld daarom ook aan zich onderwerpen. Er is dus geen enkele reden waarom hij niet alles in het werk zou mogen stellen om zich te ontdoen van de verschrikking van de natuurlijke dood. Physieke en geestelijke dood zijn tenslotte niet identiek.

Het is natuurlijk maar de vraag of de krant father Acker nu wel zo precies heeft geciteerd, maar we voelen allemaal dat hier een uiterst belangrijke vraag aan de orde is, namelijk of **de werkelijk tot het uiterste gaande strijd tegen de natuurlijke dood** inderdaad doel kan wezen van menselijk, in dit geval medisch, wetenschappelijk streven.

We kunnen ons van deze vraag proberen af te maken met de opmerking dat we er voorlopig niet in geloven dat de wetenschap in staat zou zijn een procedé te bedenken dat de eindeloze verlenging van het menselijk leven op aarde mogelijk maakt. De eigenlijke vraag blijft daarbij echter onbeantwoord. Ook zonder te stellen dat wetenschappelijke arbeid de natuurlijke dood kan overwinnen, is het goed onszelf eraan te herinneren dat we in deze eeuw toch wel geleerd hebben wat voorzichtig te zijn met onze pertinente beweringen over wat de wetenschap al of niet kan. Wie twijfelt er vandaag nog aan de mogelijkheid van een landing op de maan? Het gaat echter niet in de eerste plaats om de grenzen van het menselijk, wetenschappelijk kennen en kunnen, maar veeleer om de richting ervan. Kan het menselijk streven legitiem gericht zijn op het teniet doen van wat uiteindelijk moet worden gezien als het effect van de goddelijke vloek in onze wereld? Een eenvoudig antwoord op deze vraag is niet mogelijk. Een simpele ontkenning zou meteen de veroordeling inhouden van, bij voorbeeld, heel veel humanitaire en medische zorg zoals die ook door Christenen bewust wordt gegeven en gezocht. Deze zorg bedoelt niet maar de scherpe kanten van het lijden wat te verzachten, maar streeft er bewust naar de kracht van het lijden zelf zoveel mogelijk te breken. Daarin is ongetwijfeld de strijd aangebonden tegen de natuurlijke dood. De vraag is nu maar of zulks terecht is. Moet er, uitgaand van wat de Bijbel zegt omtrent de realiteit van de vloek, niet eerder worden aangedrongen op een gewillig "aanvaarden" van die vloek?

Het antwoord, door de Kerk hierop in onze eeuw gegeven, laat er geen twijfel over bestaan dat de gedachte van een passieve aanvaarding van de vloek en zijn gevolgen met beslistheid wordt afgewezen. De aantasting van het leven, in ziekte en in de geleidelijke afbraak van physieke krachten, wordt zeker niet gezien als iets waarbij de mens passief terzijde moet blijven staan, met hoogstens een woord of gebaar van troost, maar veeleer als iets diep vijandigs dat tot het uiterste dient te worden bestreden. Mozes' opmerking over tachtig jaren als de maximum leeftijd in zijn dagen houdt nog allerminst in dat we daar vandaag ook de grens zouden moeten zoeken, evenmin als Abraham's honderd vijf en zeventig jaren, of Noach's negen honderd vijftig jaren als zulk een grens zou mogen worden gezien. In het kort, de Christelijke Kerk heeft in onze eeuw nog geen reden gevonden in het Bijbels getuigenis om de mannen der wetenschap te zeggen hun strijd tegen de natuurlijke dood te staken.

Niemand kan ontkennen dat de wetenschap adembenemende verderingen heeft weten te maken. We zijn er allemaal wel van overtuigd dat wat dat betreft het eind voorlopig nog niet in zicht is, en dat de mens nog heel wat verrassingen te wachten staan. In hoeverre zulke verrassingen min of meer in de richting zullen gaan van Ettinger's aangekondigde eliminatie van de natuurlijke dood kan niemand op dit moment met zekerheid zeggen. De mogelijkheid van aanzienlijke verlenging van het menselijk leven op aarde behoeft echter allerminst bij voorbaat als te fantastisch te worden uitgesloten. Zulk een terugdringen van de natuurlijke dood over langere tijd is tenslotte een proces dat in de laatste honderd jaar onafgebroken aan de gang is: de gemiddelde levensduur werd sedert de helft van de vorige eeuw maar liefst met meer dan 100% opgevoerd! Een repetitie van dit proces zou, om maar een voorbeeld te noemen, de gemiddelde levensduur toch altijd nog ergens tussen de honderd en twee honderd jaar brengen.

Inderdaad is het Bijbels getuigenis met betrekking tot Christus' overwinning over de dood, waarbij ook de natuurlijke dood is inbegrepen, voldoende duidelijk om het optimisme van Ettinger en anderen af te wijzen. Daarbij moet evenwel worden bedacht dat Ettinger en zijn medestanders allerminst een overwinning van de dood in het vooruitzicht stellen zoals we die vinden in Christus' opstanding of in het leven zoals dat beschreven wordt in I Korinthe 15. Ettinger's "onsterfelijkheid" bestaat in een verlenging van het menselijk bestaan zoals we dat nu kennen, en heeft dus niets te maken met de verlossing en de vernieuwing die de Schrift in uitzicht stelt. Toch lijdt het zelfs zo gereduceerde optimisme van Ettinger nog schipbreuk op de duidelijke onafwendbaarheid van de natuurlijke dood die de Bijbel poneert, ook al laat de Schrift op zichzelf duidelijk ruimte voor een aanzienlijk langere gemiddelde mensenleeftijd dan we in onze dagen kennen.

Het ouderdomsprobleem, waarmee in onze tijd ook Canada meer en meer te doen krijgt, is dus zeker niet opgelost door het optimisme van Ettinger. Integendeel, als er maar iets waars in zijn verwachtingen aanwezig is kunnen we rekenen op een aanzienlijke intensivering van dit probleem. Reden te meer om er in enkele volgende artikelen op in te gaan.

M. VRIEZE.

BERLIJNSE MUUR WEER OPEN

Enkele weken geleden is in de Berlijnse muur, nabij grenspost Oberbaumbruecke, de doorlaat in de muur weer opengesteld voor West-Berlijners, die familieleden in het oostelijke stadsdeel willen bezoeken.

EEN AANGEPAST EVANGELIE

door Dr. L. Praamsma

②

De geschiedenis van de United Church of Canada is geschreven door C. E. Silcox in zijn boek: Church Union in Canada, its causes and consequences (1933).

Belangrijk is zijn notitie aangaande het *geestelijk klimaat* van Canada.

Hij wijst erop, dat de mensen in ons land afkerig zijn van uitersten, dat ze niet geneigd zijn ver naar links te gaan of naar rechts, dat ze weinig radicaal zijn, we zouden het ook zo kunnen zeggen, dat ze niet graag een definitief en beslissendt standpunt innemen in kerkelijke en theologische kwesties.

'Canada heeft maar weinig leerprocessen gekend, en theologisch radicalisme vond hier geen verwante bodem. Unitarianisme (een radicaal Modernisme, dat in de V. S. ingang vond sinds het begin van de 19de eeuw) was hier altijd een te verwaarlozen factor, weinig begrepen en weinig in ogenschouw genomen door de meerderheid van de Canadezen. De onbuigzaamheid van het Calvinisme werd verzacht door theologische invloeden van Schotland. Het Methodisme in de beide eerste tientallen van jaren van de 20ste eeuw had zijn opwekkingsvuur ingeruild voor een sociaal evangelie, in hoofdzaak onder invloed van een soortgelijke beweging in het Amerikaans Methodisme; en het Congregationalisme had een afkeer van alle formulering van een belijdenis, maar het had toch een theologie die weinig verschilde van andere Evangelische kerken.'

Dit was en dit is nog tot op zekere hoogte het geestelijk klimaat van Canada tot op zekere hoogte, want de invloeden van het z.g. sociaal Evangelie hebben zich nadrukkelijker uitgesproken; maar vrij veel mensen, die niet onkerkelijk willen heten, hebben een minimale belangstelling voor bijbelse of theologische vragen en vragen zich verwonderd af, hoe het mogelijk is, dat sommige groepen, die ze soms al te ras als fundamentalistisch bestempelden, of als 'narrowminded', daar zo druk over maken.

Silcox wijst verder aan, dat ondanks dit klimaat van een weinig diepgaand theologisch leven de Schriftcritiek langzamerhand in Canada ingang vond.

Hij noemt enkele namen van professoren, die in de laatste decenniën van de 19de eeuw deze critiek begonen te introduceren, maar hij vermeldt, dat nog in 1892 een professor aan Victoria College ontslagen werd, omdat hij in zijn Oud-Testamentische beschouwingen critiek oefende op het Messiaans karakter van profetieën van het O.T.

Hij voegt eraan toe, dat in het begin van onze eeuw er veel strijd ontstond over de Bijbel. Wanneer hij voortgaat met te spreken over de pogingen, om van drie kerken één United Church te maken, wijst hij op merkwaardige verschillen in de Presbyteriaanse kerk.

Hij schrijft letterlijk het volgende: 'Vreemd genoeg waren er in het later stadium van het geschil over de vereniging van kerken twee totaal verschillende soorten van Presbyterianen die verzet aantekenden tegen de leerstellige grondslag: (1) de ene groep voelde, dat de geloofsbelijdenis van Westminster (d.i. de Calvinistische belijdenis van de Presb. kerk) met al haar oud en gewijd gezag werd terzijde geschoven in het belang van een onecht, modernistisch water-en-melk-evangelie, en (2) een andere groep voelde, dat de nieuwe leerstellige grondslag hopeloos ouderwets was en totaal ongeschikt voor de moderne tijd. Beide groepen kunnen vandaag gevonden worden onder hen, die in de Presbyteriaanse kerken bleven welke weigerden mee te gaan met de vereniging.'

Dit is, naar het ons voorkomt, een waardevolle opmerking van een Canadese 'insider'.

Ze werpt enig licht op de voor ons soms zo verward schijnende situatie in sommige Canadese kerken.

Er wordt geconstateerd, dat zich in de Presbyteriaanse kerken twee groepen bevinden; de ene groep voelt zich nauw verbonden aan de oude reformatorische geloofsbelijdenis; de andere groep wil voor alles 'modern' zijn en zich ontdoen van het strakke keurslijf van vroeger dagen.

Er wordt ook geconstateerd, dat naar het oordeel van Canadese medechristenen de boodschap van de United Church in elk geval elementen bevat van een water-en-melk-evangelie; een aangepast evangelie; een evangelie dat is aangedund met elementen, die er niet in thuis horen.

Silcox gaat dan verder, en geeft een treffende illustratie van de aanpassing, die in dit geestelijk klimaat gevonden werd. Hij vertelt een anecdote, die in de dagen van de komende Church-Union rondging onder de toenmalige Congregationalisten.

'Een van de meest op de voorgrond tredende Presbyteriaanse dominees maakte eens een praatje met een Congregationalistische collega. Hij vroeg hem, waarom hij niet overging tot de Presbyteriaanse kerk, omdat er geen toekomst was voor de Congr. kerk in Canada. De Congregationalist antwoordde, dat hij niet van zins was in te stemmen met de Westminster Geloofsbelijdenis, omdat hij niet kon geloven in een behoorlijk aantal van de artikelen van die Confessie. 'Je neemt die dingen veel te hoog op,' zei toen de Presbyteriaanse theoloog. 'Als ik in New England zou wonen, zou ik een Congregationalist zijn; en als ik in Schotland woonde, zou ik zeker een Presbyteriaan zijn; en als ik in Engeland zou wonen, zou ik een Anglicaan zijn.' 'Ja,' antwoordde de Congregationalist, 'en als je in Rome woonde, zou je een papist zijn.'

Dat is natuurlijk maar een anecdote, d.w.z. dat zo'n verhaal geen historische waarde heeft; maar het feit, dat zo'n anecdote kon ontstaan en van mond tot mond kon gaan, tekent een zeker geestelijk klimaat; het zegt, dat er mensen waren die zo dachten over hun

(Vervolg op pag. 2)

Geef Uw

Adresverandering

steeds tijdig op

aan de

Administratie van

CALVINIST-CONTACT

CHRISTELIJK ONDERWIJS ②

door Dr. Simon Kistemaker

Uit de grijze schemering van het oude verleden komt deze anecdote voort van de grote generaal Hannibal. Deze machthebber vond op zekere dag tijdens een plundertocht een zwaar gouden beeld. Begerig keek hij naar het beeld en hij was vastberaden het tegen elke prijs mee te nemen. Doch de geweldige inspanning die hij bij het vervoer ten koste zou moeten leggen bracht hem tot nadenken en overleg. Hij vroeg zich af of dit beeld werkelijk van goud gemaakt was of dat het slechts overtrokken was met goud, zodat onder het dunne laagje aan de oppervlakte verder geen goud te vinden zou zijn. Om zeker te zijn van zijn vondst nam hij een boor en drilde een gaatje dwars door het beeld. Hierdoor werd hij overtuigd dat zijn vondst inderdaad uit zuiver goud bestond.

BUITENKANT

De uitdrukking "christelijk onderwijs" is te vergelijken met een vondst; dat christelijk onderwijs niet beperkt is tot het zondagschool- en catechisatielokaal, maar een plaats gaat innemen onder de vele onderwijsinstellingen van het land, mag stellig met dank in het hart van de christenouder worden waargenomen. Overal in het land verrijzen scholen waaraan de naam *christelijke school* verbonden is. Dit zijn de scholen waar het onderwijs, dat gegeven wordt, christelijk is.

Maar is dit werkelijk zo? Is dit onderwijs inderdaad christelijk? Of is er slechts een dun laagje, dat men christelijk noemt en dat al het verdere onderwijs moet bedekken? Wat wordt er in feite met dit woordje *christelijk* bedoeld? Is het onderwijs dat op deze scholen gegeven wordt van zulk een waarde, dat het vergeleken kan worden met het ware goud dat de onderzoeker vreugde in het hart geeft?

In een bespreking van het begrip *christelijk onderwijs* dient toch eerst gevraagd wat het woordje *christelijk* te betekenen heeft. Mag onderwijs christelijk heten in de volle zin van het woord, als de onderwijzer(es) met gebed opent en sluit, als er uit de bijbel gelezen en verteld wordt, als de kinderen psalmversjes en christelijke liederen leren? Is het onderwijs als onderwijs christelijk te noemen, indien het schoolbestuur leerkrachten heeft aangesteld die lid zijn van de Kerk?

Goed bezien moet de vraag beantwoord worden, of het begrip *christelijk onderwijs* uit twee bestanddelen bestaat, dat wil zeggen, of er een scheiding bestaat tussen het woordje *christelijk*, dat thuis hoort in de sfeer van het religieuze, en het woordje *onderwijs*, dat deel uitmaakt van het grote gebied van kennis en kunde. Wordt deze vraag ontkennend beantwoord, dan moet men de onverdeeldheid van dit begrip in het geheel aannemen. Dan bestaat er geen kloof tussen godsdienst en kennis, doch neemt het begrip *onderwijs* een plaats in binnen de perken van de godsdienst. Dus het grote gebied van kennis en kunde wordt samengevat onder de allesomvattende noemer van het dienen van God.

Toch is deze verklaring niet geheel bevredigend. Ofschoon in grote trekken het beginsel van christelijk onderwijs geschetst is, blijven de onderdelen van de tekening een zekere vaagheid vertonen, die aan de verbeelding veel te wensen over laat.

BINNENKANT

Zo vormt het bidden, het bijbellezen, en het leren van psalmversjes een apart onderdeel van het dienen van God, dat een plaats inneemt naast het onderwijs als onderwijs. Het rooster van de christelijke school kan religieuze onderdelen, zoals bidden, bijbellezen, en het leren van psalmen en gezangen, een plaats geven, doch deze onderdelen hebben met onderwijs als onderwijs — rekenen, schrijven, en lezen — geen gemeenschap.

Als religieuze onderdelen in de sfeer van het dienen van God een plaats vinden naast het andere onderwijs, kan dan het woordje christelijk naar behoren gebruikt worden voor al de vakken van dit onderwijs? We spreken van christelijk onderwijs en bedoelen daarmee te zeggen, dat het onderricht dat op de scholen gegeven wordt, christelijk is.

Alhoewel we van christelijk onderwijs spreken, past het toch niet het woordje *christelijk* toe te passen op al de vakken die het onderwijs één geheel doen vormen. Het is duidelijk wanneer er gesproken wordt van christelijk onderwijs, doch het is belachelijk als men gaat spreken van christelijke meetkunde, christelijk schoonschrijven, en christelijk lezen. De vakken als zodanig kunnen geen aanspraak maken op de naam *christelijk*, daar de leerstof van de verschillende vakken ook in de niet-christelijke scholen gegeven wordt. Op beide scholen, de christelijke en de niet-christelijke kan de leerstof eender zijn, zelfs kunnen dezelfde lesboeken gebruikt worden, en ook is het mogelijk dat de leerlingen van deze twee scholen aan een gelijkluidend examen onderworpen worden. Oppervlakkig kan men oordelen dat het onderwijs niets te maken heeft met de naam *christelijk* en dat dit overigens schone etiket niet verbonden mag worden aan het begrip onderwijs. Dit past en betaamt nu eenmaal niet.

ONDERWIJZER

Echter deze oppervlakkige beschouwing moet spoedig plaats maken voor dieper inzicht, wanneer men beseft dat het onderwijs niet de leerstof betreft doch eerder het onderricht. Het is dus niet een zaak van *wat* er gegeven wordt op de onderwijsinstellingen, maar *hoe* het gegeven wordt. Feitenmateriaal blijft eenvoudig feitenmateriaal — of het kind nu op de christelijke school leert lezen, schrijven en rekenen, of op de niet-christelijke — van onderscheid is geen sprake.

Daarom kan men ook niet gaan spreken van christelijk feitenmateriaal, in geval dit apart wordt bezien. Wel kan het woordje *christelijk* gebezigd worden met betrekking tot de wijze van onderwijs, daar onderwijs nimmer plaatsvindt zonder aangenomen beginselen. Het is voor een onderwijzer(es) vrijwel onmogelijk zich te bepalen bij het *wat* en nooit bij het *hoe* van het onderwijs. Zijn beginselen, die aan het onderricht ten grondslag liggen, moeten spreken; en het karakter van het onderwijs dat hij geeft wordt bepaald door de principes van zijn levensopvatting.

De hoedanigheid van christelijk onderwijs hangt niet zo zeer af van het feit dat de onderwijzer lid van de Kerk is, dat er op de school gebeden en uit de bijbel gelezen wordt, en dat de kinderen psalmversjes en christelijke liederen leren, maar zij hangt af van de beginselen van de onderwijzer. De gesteldheid van christelijk onderricht is evenredig aan de christelijke levensopvatting van de leraar. Deze twee gaan hand in hand.

ONDERWIJS

Wat zijn de beginselen dan van een onderwijzer, die christelijk onderwijs geeft? Indien lidmaatschap van de Kerk niet voldoende blijkt te zijn voor het geven van christelijk onderricht, wat wordt er dan van een leraar verwacht?

Om kort en goed te gaan, hij moet er ten volle van overtuigd zijn dat al het feitenmateriaal van het onderwijs ten dienste moet staan van Jezus Christus. Hij moet zien dat lezen, schrijven, en rekenen — ja zelfs het simpele feit dat twee en twee vier is — opgenomen zijn in het dienen van Jezus Christus. Hij moet er van doordrongen zijn, dat zijn leerlingen alleen in het licht van Jezus Christus de schatten van kennis en kunde, de juiste kijk op het leven, en onbaatzuchtige dienstbaarheid verkrijgen. De bronnen van kennis en wijsheid zijn in Jezus Christus.

Kinderen moeten leren dat Jezus Koning is van deze wereld en dat alles in deze wereld van hem is. Kinderen moeten ook in de klas tot Jezus gebracht worden, en zij moeten Hem aanvaarden als hun Koning wanneer zij bezig zijn in al de vakken van het onderwijs. Ook deze alledaagse vakken zijn van Jezus.

Dit is christelijk onderwijs — niet een verguld beeld van onderwijs met religieuze onderdelen, doch eerder iets schoons, dat vervaardigd is uit edel goud, iet dat de onderzoeker een hart vol vreugde en dankbaarheid geeft.

Een aangepast Evangelie

(Vervolg van pag. 1)

geestelijke leiders; en dat er ook redenen zijn geweest, waarom ze zo dachten.

Aan het eind van zijn boek spreekt Silcox over het karakter van de United Church. En dan noemt hij als eerste kenmerk het omsluitend, het omvattend karakter van deze kerk (inclusiveness); het is niet de kerk van één richting, maar van vele richtingen.

Silcox zegt letterlijk: 'Deze kerk laat iedereen toe als lid.' 'Ze legt niet de nadruk op een leeronderzoek van welke aard ook.' 'De United Church heeft geen standvastige (consistent) theologie.'

Het ligt voor de hand, dat, wanneer een kerk van deze aard een serie boeken publiceert voor kerkelijk onderwijs, deze boeken de sporen van deze situatie zullen vertonen.

Wanneer hij op blz. 50 de J.V.'s kenschetst, doet hij het met deze woorden: 'Duizenden calvinist[illegible] jongemannen leren er pal te staan voor de beginselen, waakzaam te zijn tegen de 'halven', en de wereld te mijden.'

Er is meer te noemen.

Het beeld, dat van Colijn geschetst wordt, is naar mijn smaak vrij eenzijdig; en het beeld, dat van heel het kerkelijk en politiek leven van deze periode voor ons wordt geschilderd, staat teveel in het teken van: Een zoon begraaft zijn vader.

Ik kan dit boek daarom niet onvoorwaardelijk aanbevelen.

Ondanks voortreffelijke, door mij genoemde kwaliteiten.

$2.50
aanbetaling
koopt
U
een

CANADA
SAVINGS
BOND

BIJ

"MY BANK"
TO 3 MILLION CANADIANS
B of M

KOOP DE UWE
CONTANT
OF OP
AFBETALING

Eerste betaling 5% - $2.50 voor een $50 obligatie, $5 voor een $100 obligatie, enz. Restant in gemakkelijke termijnen over een jaar

BANK OF MONTREAL
Canada's First Bank
Sinds 1817 samenwerkend met Canadezen uit alle standen

PARFUM - EAU DE PARFUM - EAU DE COLOGNE
SAVON - POUDRE
Alleen vertegenwoordiger voor Canada:
FRED R. VANDERVELDE, P.O. BOX 194, HAMILTON, ONT.

W. - Europa grootste handelspartner van de wereld

De EEG (ofwel de Common Market) is de grootste handelspartner van de wereld. Van de totale wereldinvoer van ca. 118 miljard dollar namen de landen van de EEG (Benelux, W.-Duitsland, Italië en Frankrijk) 19% voor hun rekening. De nog onvolledige gegevens voor 1963 doen vermoeden dat het aandeel van de EEG over dat jaar nog hoger is.

In onze grafiek geven wij een beeld van de sterke handelspositie van de EEG in de wereld, volgens de laatste volledige gegevens over 1962. Sedert 1958 steeg de export van de EEG met ca. 30%, de Ver. Staten met 20%, de EFTA met 23% en de wereldexport (zonder de kommunistische landen) met 29%.

Landen van de EFTA zijn: Oostenrijk, Denemarken, Noorwegen, Portugal, Zweden, Zwitserland, Engeland en Finland. De stijging van de totale invoer bedroeg in de EEG in deze periode zelfs 38%, tegen 23% in de Ver. Staten en 30% in de EFTA. De wereldinvoer steeg met 30%

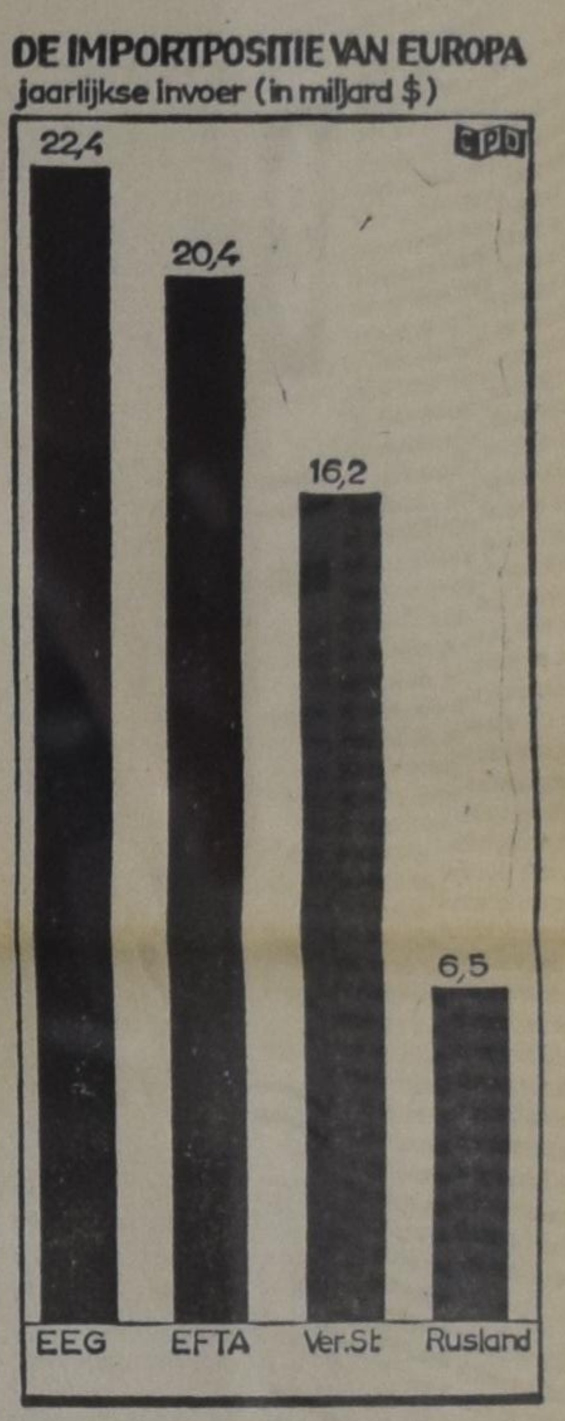

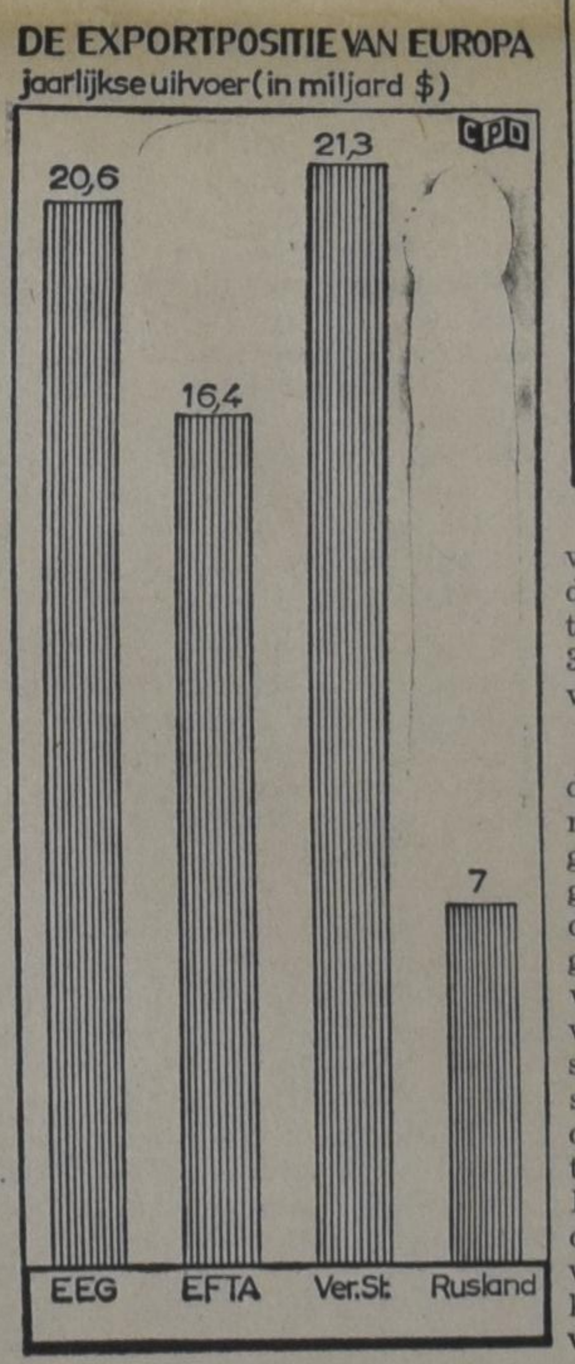

De landen van de EEG zijn dus de grootste handelaar van de wereld. De EEG heeft echter een groot belang bij een groeiende en gezonde wereldhandel. Een gezonde handel is slechts mogelijk bij goede ekonomische en politieke verhoudingen in de rest van de wereld. In dit verband is de verslechtering in de betrekkingen tussen de industrielanden en de onderontwikkelde gebieden een strukturele zwakte in de wereldhandel. In de periode 1950-1962 namen de onderontwikkelde landen 20% van de wereldhandel voor hun rekening terwijl de industrielanden van 60 naar 66% stegen.

Send Folder with 36 Premium Stamps to: CALIFORNIA SOUP REG'D, BOX 190, GRIMSBY, ONT.

CALVINIST - CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoint of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

Gedachten na een Conferentie

Het verhaal gaat dat de eerste Rooms Katholieken die voet aan wal zetten op het Amerikaanse vasteland vrijwel meteen begonnen zending te drijven, maar dat de eerste Calvinisten die op dit continent landden onmiddellijk begonnen met het grote afslachtingsproces van de Noord Amerikaanse Indiaan. Op deze manier verteld is dit verhaal beslist niet waar. Van Calvinistische zijde is inderdaad een aantal pogingen gedaan de Indiaan voor het evangelie te winnen, en aan de andere kant is menig Indiaan gevallen onder door Roomse hand gehanteerde wapenen. Toch bevat het verhaal veel waars. Zelfs wie maar oppervlakkig bekend is met de Canadese historie weet wel iets van het magnifieke roepingsbewustzijn en zendingsbesef waarmee de mannen en vrouwen van New France vervuld waren. En wie iets weet van wat er voorviel in de zgn. Thirteen Colonies, de latere Verenigde Staten, weet ook hoe de Indiaan daar veelal werd beschouwd als een wezen dat stond buiten Gods verkiezing en dat nu eenmaal moest leven onder Gods vloek. Meer dan één zendeling-Jezuiet is gevallen door Hollands kruit uit Hollandse geweren cadeau gedaan, tegelijk met Hollandse alcohol, aan Indianen die op die manier toch moeilijk diep onder de indruk konden komen van de pracht van het evangelie zoals Hollandse Calvinisten het hun hadden kunnen tonen. Hollandse Calvinisten in Canada zouden er misschien bijzonder goed aan doen zich eens bezig te houden met de boeiende lectuur van de Jesuiet Relations!

Natuurlijk kan niemand met recht zeggen dat daar nu precies het verschil zit tussen Rooms Katholicisme en Calvinisme in Canada. Maar het geeft toch wel te denken dat het Canadees Rooms Catholicisme een wel geoutilleerd evangelisatie-apparaat bezit met informatie centra, theologische cursus voor leken, subliem ingerichte bibliotheken en wel gedisciplineerde kadervorming, terwijl Kerken van Calvinistische snit genoegen blijken te nemen met half functionerende evangelisatie-commissies en met een aantal "home missionaries" die op hun eentje soms schijnen te moeten goedmaken wat anderen missen aan evangelische werfkracht. Er is in Canada ongetwijfeld reden de vraag aan de orde te stellen wat er eigenlijk met ons aan de hand is, en waarom de ijver om de ander voor Christus te winnen niet voortdurend in het brandpunt van onze christelijke belangstelling staat.

De dame op het kantoor van de Alberta Motor Association kon me niet vertellen waar Winona Lake was, maar ik heb het desondanks gevonden. Winona Lake is een conferentie-oord zo'n dikke honderd mijlen buiten Chicago. Als U er ooit naar toe wilt gaan moet U beslist Uw tabak maar thuis laten, want roken is er zelfs op de publieke straat verboden. De jukebox in het enige restaurant dat het dorp rijk is stelt U teleur wanneer U het laatste lied van de Beatles wilt ondergaan, maar muziek ontbreekt niet. De grammofoon hult U onafgebroken in een wolk van 'revival songs', terwijl U ontdekt dat de koffie naar cholor smaakt. Het dienstertje dat U de rekening geeft schrijft er eerst zorgvuldig een tekst op die ze voor U heeft uitgekozen voordat ze er de prijs van de koffie achter zet. Buiten kunt U zich vermaken met miniatuur golf dat U luidkeels wordt aangeprezen met de leuze "In forty strokes from Egypt to Canaan", en waar U dus Uw golfbal door de woestijn heen kunt slaan. Maar waarschijnlijk hebt U meer interesse voor die geweldige zaal waar Billy Sunday aan duizenden het evangelie bracht op zijn vreemdaandoende manier. Er kunnen honderden en nog eens honderden in die zaal, en meestal zijn ze er dan ook om maar de onafgebroken rij van sprekers te luisteren. Een wonderlijke wereld, dit Winona Lake. Als Calvinist voel je je er niet werkelijk thuis. Het is er te sectarisch, te fundamentalistisch, en het gemak waarmee prachtige bijbelwoorden worden misbruikt voor reclamedoeleinden stuit je tegen de borst.

Ondanks dit alles, het was prachtig in Winona Lake begin September. De World Home Bible League, die allerminst sectarisch of fundamentalistisch is, hield er zijn jaarlijkse conferentie. Natuurlijk kent U de World Home Bible League (niet te verwarren met de Bible Society of met de Gideons). In Canada hebben we er een aparte dochter organisatie van, de Canadian Home Bible League, waarvan de welbekende John Vander Boom uit Weston de energieke directeur is. Om het wat onnauwkeurig te zeggen, de Canadian Home Bible League is de organisatie waar Uw predikant en Uw evangelisatie-commissie de stapels bijbels, Nieuwe Testamenten, evangeliën en bijbelgedeelten vandaan krijgen die bestemd zijn voor uitreiking bij U in de stad of in het dorp aan die gezinnen die geen bijbel bezitten. Het verschil met de Bible Society is dat de Canadian Home Bible League die bijbels en bijbelgedeelten volkomen gratis ter beschikking stelt. Ja, inderdaad, gratis! Dat kan natuurlijk alleen maar omdat er honderden en nog eens honderden mensen en kerken zijn die er regelmatig geld in steken. Een eenvoudige boer die op een bescheiden manier dertig duizend dollar stuurt. Een meisje uit een pover gezin dat iedere maand een dollar stuurt, verdiend met kranten rondbrengen. Een school waar de kinderen iedere week een stuiver of een dubbeltje meebrengen. Een kerk die behalve de gewone jaarlijkse collecten nog eens een extra offer brengt. Uw kerk houdt natuurlijk ook regelmatig een collecte. Misschien is het goed even de penningmeester op te bellen om te vragen of dat inderdaad het geval is. Je kunt nooit weten.

* * *

Het was een fijne conferentie. Natuurlijk waren er sprekers. Goede en minder goede. Dat gaat zo op een conferentie. Er waren films en slides, die een idee gaven van wat er gebeurt in de bijbelverspreiding. Bijbelverspreiding op Ceylon, in Japan, in Mexico, in Spanje, of Cuba, in Honduras, in Canada, in Australië, en ga maar door. Zendelingen aan het werk, dominees aan het werk, gemeenteleden aan het werk. Maar centraal was de gedachte die ik U hier beslist door moet geven. De bijbel moet naar de mensen toe! Naar de mensen met een huwelijksprobleem. Naar de mensen met geld. Naar de mensen met een klein verstand. Naar de mensen in de suburbs en naar de mensen op de boerderij. Naar de zieken in de sanatoria en naar de kinderen op school. Naar de Eskimo in zijn hut en naar de professor aan de universiteit. Koste wat het kost, de bijbel moet naar de mensen toe. Zonder er geld op te maken. Zonder winst. Alleen om die bijbel zelf.

Nu, daar ging op deze Winona Lake Conferentie een boekje over open. Tussen 1954 en 1964 een miljoen Nieuwe Testamenten in het Spaans, gratis verspreid in Cuba, Mexico en Spanje. Daar sta je dan even versteld van als je je dat probeert voor te stellen: een heel miljoen Nieuw Testamenten! Maar al gauw stromen de getallen over je hoofd als je naar zo'n verslag zit te luisteren. Meer dan honderd vijf en twintig duizend exemplaren van een bijbelgedeelte stroomde naar de mensen toe via de zogenaamde wayside chapels. Het evangelisatie program van de jongelui van de Reformed en van de Christian Reformed Church bracht tachtig duizend bijbels en bijbelgedeelten bij de mensen op dit continent. Een druppel op een gloeiende plaats, zegt U? Maar bedenk dan even dat het evangelie van Johannes gedrukt wordt voor de World Home Bible League in een tempo van, schrik niet, 25.000 exemplaren per uur en dat al die exemplaren onafgebroken hun weg vinden naar de mensen op duizend plekken in deze wereld. Dat moet U eens gaan zitten uitrekenen! Ceylon, om maar een voorbeeld te noemen, heeft nu al 818.607 bijbels en bijbelgedeelten uitgedeeld, en, zoals U weet, wemelt het daar van de Mohammedanen, Hindoes en Boedhisten. Tweehonderdduizend exemplaren alstublieft, vroeg de man die de leiding heeft van het Japanse werk van de bijbelverspreiding, en als U dit leest zijn die bijbels en bijbelgedeelten al op weg .... gratis! Moeten we nog meer voorbeelden geven? Van de Kongo, Nigeria, Eritrea, Kameroen, India, Nieuw Zeeland, of nog andere landen? Maar U bent geïnteresseerd in Canada, want U hebt natuurlijk ook het fabeltje gehoord dat iedereen in Canada ergens lid van de kerk is en natuurlijk een bijbel bezit. Ik zou U willen vragen om dat fabeltje maar gauw te vergeten. Want het is een van de meest misleidende verhalen die het werk van de bijbelverspreiding en de evangelisatie kunnen hinderen. Er zijn duizenden en nog eens duizenden gezinnen in Canada die geen bijbel bezitten, hoe vreemd ons dat misschien in de oren klinkt. In Ermonton alleen al hebben we in drie jaren meer dan twintigduizend bijbels en bijbelgedeelten mogen uitreiken aan zulke gezinnen! En dan vergeten we maar al die deuren die in ons gezicht werden dichtgeslagen die van een bijbel niets wilden weten! Canada heeft de bijbelverspreiding net zo hard nodig als ieder ander land. Als U niet overtuigd bent, neemt U dan maar eens een paar bijbels onder uw arm en bel eens aan bij de mensen bij U in de buurt!

* * *

We zijn hartgrondig dankbaar voor het magnifieke werk van de Canadian Home Bible League. Onze kerken zijn niet overdreven rijk. We kunnen het geld best gebruiken. Vooral in het verleden zaten heel wat van onze kerken zo'n beetje financieel aan de grond. Wat hadden we moeten doen als de Bible League ons niet onze Engelse bijbels, onze Franse Nieuw Testamenten, onze Chinese God Speaks, en wat al niet meer, gratis had toegestuurd in overweldigende aantallen? Heel wat van ons evangelisatiewerk zou simpelweg onmogelijk zijn geweest. De Bible League is weer een nieuw seizoen ingegaan. Ze staat klaar voor het evangelisatie werk. Als wij nu ook maar klaar staan. Onze kerken met een flinke collecte. Wij als individuele mensen met een flinke gift. Onze jongens en meisjes met hun stuivers en dubbeltjes. Maar vooral, als we nu maar klaar staan om in ieder Canadees gezin een bijbel te brengen als die Bijbel daar niet is. Calvinisten hebben wat goed te maken, weet U, sinds hun kruit Jezuiten doodde en hun alcohol Indianen ruïneerde.

M. Vrieze.

VIER DE KERSTDAGEN IN NEDERLAND

Is er een betere tijd dan de Kerst om dat lang voorgenomen bezoek eindelijk te maken?

1. In die warme, blije dagen zal uw thuiskomst dubbel gewaardeerd worden. Deel met uw vrienden en kennissen in de rijke vreugde van het Kerstfeest. Bezoek oude vrienden. Boom nog eens gezellig over die "goeie, ouwe tijd".

2. Laat de KLM u thuis brengen. U kunt nu plannen beginnen te maken voor uw overtocht. Het "Vlieg nu - Betaal later" systeem van de KLM, stelt u in staat na betaling van een laag bedrag - vaak niet meer dan 10% en de rest over veel maanden verdeeld - genoegelijk naar de Nederlandse gezelligheid te vliegen.

3. Indien u in het westen van Canada woont is het mogelijk om geld te besparen door van de trein/vliegtuig-tarieven te profiteren. Inplaats van naar Montreal te *vliegen* voor uw KLM-vlucht naar Europa neemt u dan de trein. Uw reisbureau, of de KLM, kan u de kaartjes voor trein en vliegtuig tegelijkertijd overhandigen.

4. *Raadpleeg uw reisbureau.* Uw reisbureau kan u alle gewenste inlichtingen verschaffen over uw papieren, reserveringen, geldkoersen en andere benodigdheden.

KLM

ROYAL DUTCH AIRLINES

HA

Speciale aanbieding

Wij hebben iedere veertien dagen nieuwe speciale aanbiedingen. Komt U regelmatig eens kijken in onze zaak en U vindt er steeds nieuwe koopjes.

COUPONS CREPE-ZIJDEN STOFFEN in alle effen kleuren, 45 inches breed, van $1.79 **nu voor 79 cent per yard.**

COUPONS IN ALLE SOORTEN WOLLEN STOFFEN voor roklengten, **99 cent tot $1.49 per coupon.** Voor jumperlengten vanaf **$1.79 tot $2.29 per coupon.**

RITSSLUITINGEN in alle lengten en kleuren voor 6¢ per stuk.

Dat vindt U alleen bij

Maple Leaf Textiles

598 Concession Street HAMILTON, ONT. Tel. 385-1722

Open donderdag en vrijdag tot 9 uur 's avonds.

Eigenaar: PAUL WIERSMA.

KERSTMIS IN NEDERLAND

Er zijn NU nog plaatsen beschikbaar voor GROEPSREIS PER BOOT naar Nederland (Groep moet totaal 25 deelnemers hebben). **PASSAGE PRIJS SLECHTS $346.50 RETOUR.**

Vertrek Montreal per "MAASDAM" 24 november
Vertrek Rotterdam per "STATENDAM" 20 januari

Voor volledige inlichtingen:

VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE
741 King Street E. OSHAWA, ONT. Tel. 723-4471

Wat te denken van Zuid-Afrika

Daarvan schrijft de **English Churchman:**

Een bekende figuur uit het Leger des Heils, en spreker op verschillende conventies, Majoor Allister Smith, heeft zich in krachtige taal uitgesproken met betrekking tot de apartheid, Zuid Afrika, en de veroordeling van Mandela, die onlangs plaats had. In een brief aan **The Christian** zei hij: Het is vreemd dat de enige waarlijk Protestantse regering in de wereld (waarin geen Rooms Katholiek, Jood, of atheïst gevonden wordt, en die bingo, loterijen, honden-rennen, voetbalpools, en zondagse bioscopen verbiedt) door de Protestanten van Engeland wordt aangevallen, terwijl er in het eigen land zo vele verkeerde dingen zijn, waartegen niet wordt opgetreden. Het meeste wat we daarvan horen zijn zwakke protesten, die genegeerd worden.

Majoor Allister Smith zegt dat Mandela en anderen "wetteloze sabotage bedreven in hun poging om een godvrezende, op de Bijbel gebaseerde regering te verwoesten". De **English Churchman** voegt hier aan toe: "In ons eigen blad heeft Mr. Norman Potton onlangs geschreven dat niettegenstaande zijn persoonlijke kennis van Zuid Afrika 'hij toch geen kans zag ten volle te begrijpen, wat de werkelijke waarheid is aangaande de situatie daar'. Hij wenste dat een onbevooroordeeld Evangelisch man, van behoorlijke standing, de feiten ter nadere beschouwing zou voorleggen. Dit zou een goede hulp zijn voor vele gewone mensen, want het vraagstuk met betrekking tot apartheid wordt maar al te dikwijls voorgedragen door bekende personen waarvan men weet, dat ze een bepaald partijstandpunt aanhangen. Een man die bezig is zijn zwaard te scherpen is zelden in staat een werkelijk objectief inzicht naar voren te brengen."

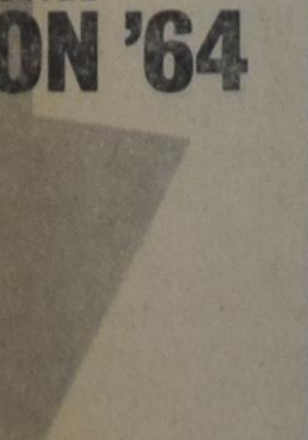

BUILDING UNDER THE CROSS FOR Toronto Distr. Christian High

LET'S PLEDGE

ROTER TABLETTEN

tegen maagklachten

Wordt U geplaagd door maagpijnen, maagzuur, gassen? Voelt U zich hondsmoe Slaperig na maaltijden?

Probeer dan ROTER tabletten — in vol vertrouwen — voor **vlugge verlichting**

60 tabletten $3.00,
150 tabletten $6.30.

ROTER tabletten — een populair recept in vele Europese landen — hier verkrijgbaar in alle goede "drug stores".

HISTORY — GEOGRAPHY — BIBLE

THREE EXCITING and EDUCATIONAL

Quartet Games

NOW AVAILABLE.

THE GAME FOR THE ENTIRE FAMILY FOR LESS THAN A DOLLAR.

Send Coupon below with your Cheque plus 15 cents, Cash, Stamps or Money Order (No C.O.D.) to:

MR. JOHN A. W. EISEN,
RENFREW DISABLED PRODUCTS
RENFREW, ONT.

- ☐ Canadian History Quartet (Part I) $0.98
- ☐ Canadian History Quartet (Part II) $0.98
- ☐ Canadian History Complete (Part I, II) $1.78
- ☐ Ontario Quartet (Geography) $0.98
- ☐ Book of Jonah Quartet $0.98
- ☐ Any three for only $2.68
- ☐ 4 for $3.58

CARDS BEAUTIFUL AND DIFFERENT:

- ☐ Birthday*, All Occasion*, Get Well* (14 in box) $1.00
- ☐ Children, All Birthday (18 in box) $1.00
- ☐ Birthday, All Occasion*, Get Well (21 in box) $1.25
- ☐ Christmas Cards (21 in box) $1.00
- ☐ Christmas Cards*. (25 in box) $1.25

* means with or without scripture verses available, others have no scripture verses.

PLEASE SEND ME .... BOXES AS UNDERLINED OF YOUR CARDS (underline scripture verse or without)

PLEASE ENCLOSE $0.25 with your order for Postage, Handling and Tax.

(Please Print)

NAME ....

ADDRESS ....

....

Allow 3 to 4 weeks for delivery.

AGENTS:

PLEASE ASK FOR THE WHOLESALE PRICE LIST FOR QUARTET GAMES

Rumoer rond Robert

"Vrouw, nu moet je toch eens even luisteren", zegt Bill Leenderts geagiteerd, en hij kijkt over de wijd-uitgespreide krant heen zijn vrouw ontsteld aan. "Luister", zegt hij nogmaals, en terwijl Diane verwonderd haar naaiwerk neerlegt, leest Bill met nadrukkelijke stem voor:

"This afternoon an eighteen-year-old boy was arrested at the spot while trying to steal a portable radio at Butt's Appliances. Constable Rankins, who was off duty, say the boy leaving the store and followed him through the crowd. The boy, whose name is Robert Berends, and who works at Leenderts' garage on Centre Street was arrested. He was later released, but will have to appear in Court at a later date."

"Maar dat, dat is Robert, die voor jouw werkt," stamelt Diane.

"Hij had zijn vrije middag," vult Bill aan, "Hoe komt hij daar nu in vredesnaam toe, dat had ik nooit van hem verwacht, hij is nogal stil, maar dat hij het zo achter de ellebogen heeft, nee..." Nog helemaal ontdaan praat hij verder. "Hij verdient wel niet veel als student-mecanic, maar hij kon een goede vakman worden, hoe komt hij daar nu toe?"

Diane's gedachten gaan razend snel, ze heeft het nieuwe al min of meer verwerkt.

"Nu hou je hem toch zeker niet?" veronderstelt ze. "Verbeeld je, misschien heeft hij jouw ook al wel bestolen, wat kan hij niet aan onderdelen verduisteren in de garage. En je zou er nog klanten door verliezen als de mensen weten dat een dief voor je werkt." Zo ratelt ze nog even door, Bill is nog niet eens zover gekomen met zijn gedachten, maar als altijd heeft zijn vrouw gelijk: je moet uiteindelijk eerst aan je eigen goede naam denken, vooral in business.

"Eerst nog even een stel bills uitschrijven, en dan zal ik eens met de dominee gaan praten, hier kun je geen gras over laten groeien," zegt hij.

"De dominee zit sinds eergister voor een korte vakantie in Holland," helpt Diane hem eraan herinneren.

"Dat is waar ook," zegt Bill, "wel, ik heb er niet veel mee op, maar dan moet ik straks toch maar even naar zijn huis, hij hoeft morgen niet terug te komen." Hij noteert de verdiensten van de afgelopen dag. Deze rekening kan wel een vijf dollar hoger, geen haan die er naar kraait dat die car in een half uurtje gefikst was. De eigenaresse heeft geld genoeg en betaalt altijd prompt. Nog een half uurtje, en dan weet hij weer hoeveel hij verdiend heeft, 't gaat goed met de business. Diane is onderdehand naar de hal gelopen, en zit bij de telefoon. 's Kijken, wie zal ze het eerst opbellen. Doordat Robert bij haar man werkt voelt ze dat zij er ook nauw bij betrokken is. Het is erg, helaas, maar toch kan ze een gevoel van opwinding niet onderdrukken. Nieuwtjes geven haar altijd een plezierig gevoel, en dit is groot nieuws, 't is eigenlijk een schandaaltje. Veel medelijden kan ze niet opbrengen voor Robert en zijn familie, daar is haar karakter niet naar. Even nog denkt ze: "Toch maar goed dat onze Ben zo keurig oppast, ook al hebben we er dan maar één, het had ook wel kunnen zijn dat die niet deugde," maar dan draait ze al het nummer van haar beste vriendin.

"Ann," zegt ze, zodra ze de bekende stem hoort, "heb je het al gelezen in de krant?"

"Ja meid," is het antwoord, "ik wou je er net over opbellen, nou zal Robert's moeder haar hoofd wel eens een beetje minder recht dragen, ik heb dat mens eigenlijk nooit gemogen. Je weet nooit wat je an d'r hebt, als je eens praten wil over een ander, zoals alle vrouwen wel graag eens doen, dan doet ze zo uit de hoogte, en krijg je net een gevoel of je aan het roddelen bent. Nu zal ze zelf wel over de tong gaan. Weet je dat ze morgenavond een inleiding heeft op de vrouwenvereniging?"

"Oh, die komt vast niet," meent Diane, "dat durft ze nooit." Het gesprek kabbelt in deze trant nog even verder.

Ondertussen worden bij het gezin Fedde de twee jongste telgen naar bed gebracht. Jane vindt dit altijd weer een van de plezierigste momenten van de dag. Deze twee nestkuikentjes blijven nog wel even bij haar, en ze verrukken haar steeds weer met hun originele kijk op het leven. "Don't you dare call me a baby again," roept de bijna driejarige Carl dreigend tegen zijn plagerige oudere broertje.

"Well, if you are not a baby, then what are you?" hitst Johnny nog even verder.

"I am not a baby, I am **nothing**," zegt Carl gedecideerd en wil zijn broer te lijf, maar Jane smoort een dreigende naderende bokspartij in de kiem. "Come on John, tell me the bible-story you heard in school today," zegt ze afleidend.

"Well," begint John nadenkend, "God told that guy and those other fellows, to build this big boat, so the animals would not drown when that flood came. So all the animals could go in, but not the monkeys, they had to stay outside."

"Why?" vraagt Jane belangstellend, hoewel de plotselinge haat voor apen haar al duidelijk begint te worden.

"Well," zegt John afwerend, "monkeys always play dirty tricks, and, well, . . . they also stink." maakt hij het nog erger. "That's why they couldn't get in."

In de afgelopen zomervakantie heeft een aap hem danig aan 't schrikken gemaakt, en nu neemt hij in gedachten wraak. Jane wil nog even verder gaan, de visie van haar vijfjarige zoon op de bijbelverhalen boeit haar steeds uitermate. Heeft hij pasgeleden niet verkondigd dat Adam en Eva "A nice, juicy tomato" opaten in 't paradijs? Maar dan staat haar man in de deuropening. "Ik moet er nog even uit. Robert Berends schijnt vanmiddag een radio te hebben gestolen, en ik ben hun wijkouderling," zegt hij ernstig. "Lees straks de krant maar, pagina 3, ik hoop niet te laat terug te zijn."

Wanneer Jane even later de krant leest, gaat haar hart uit naar de familie Berends. Het zijn goede bekenden van hun. Ze kennen elkaar al acht jaar, vanaf het moment dat ze in Canada arriveerden. Het gezin Berends stond toen direkt voor hen klaar. Robert is een wat stille jongen, de enige van de vier kinderen die nog thuis is. Jane mag hem graag, hoe komt zo'n jongen daar nu toe? De onderlinge sfeer is goed in het gezin, weet ze, daar kan het niet aan liggen. De jongen is gek met zijn moeder vooral. Misschien omdat hij veel van Tilly's karakter geërfd heeft? Tilly is ook nogal gesloten, niet iemand die zich gemakkelijk geeft. Maar heb je haar eenmaal als vriendin, dan kun je door dik en dun op haar aan. Ze leeft nogal zwaar voor zichzelf, juist zo'n karakter zal het dubbel moeilijk hebben zoiets te verwerken. "Ik moet naar hen toe," neemt Jane zich voor.

Bij de meeste gezinnen die tot de plaatselijke Christian Reformed Church behoren, is het krantenbericht deze avond het onderwerp van gesprek. John Dijkstra zit wat te soezen boven de krant. De koeien zijn gemolken, en na gedane arbeid is het zoet rusten. Hij denkt nog wat na over de afgelopen zondag. Laat hij nu toch zijn eigen naam ontdekt hebben op de lijst van de nominaties voor diakenen. Als hij in de kerkeraad gestemd wordt, betekent dat een hele verantwoordelijkheid. George, die jonge onverlaat van een zwager van hem, die hem enkele weken behulpzaam is op de boerderij, heeft hem er vandaag danig mee geplaagd. "I'll be your campaign manager," heeft hij aangeboden, "I'll make stickers for you, with the slogan "Vote for John, 'De Boer', He is good to the poor", printed on it."

John heeft hem danig de les gelezen, het past niet om hier de spot mee te drijven, hoewel het van George enigszins te begrijpen is dat hij zo reageert, hij helde altijd al lichtelijk over naar het profane. Zo denkend, en half lezend, valt John's oog op het krantenbericht. Ook hij leest het ontsteld zijn vrouw voor.

"Ja, zo zie je maar," zegt zijn vrouw wijsgerig, wanneer ze van de schrik bekomen is, "ieder krijgt zijn deel. Het leek daar aan de buitenkant zo mooi in dat gezin. Een mooie bungalow, keurige car, geen ziekte, alles verliep naar wens sinds ze hier kwamen vanuit Holland. Maar nu blijkt wel weer, dat het hier nooit volmaakt is op deze aardbodem." Iets waar John van harte mee instemt.

Bij de Janssen's is de reactie anders. "Zie je nu wel, dat heb je van onze mooie kerkmensen, zo Christelijk als maar wat, maar onderdehand stelen als raven," valt Mr. Janssen driftig uit, na het berichtje gelezen te hebben. "Ik heb je al vaker gezegd vrouw, laten we naar een Canadese kerk gaan, we zijn hier in Canada, wat doen we bij al die Hollanders. Zondag dat gezanik weer in het bulletin dat er niet genoeg betaald wordt, er zijn altijd tekorten. Het is ook geen doen, op zulke zware lasten als we hier zitten. Ik ben dat gehamer op die centen zat."

"Zullen wij dan die budget-envelopjes ook eens een keer gaan gebruiken?", stelt zijn vrouw aarzelend voor. "Je weet toch dat dat van iedereen verwacht wordt?"

"Geen gezeur, denk je dat ik precies wil laten zien wat ik betaal?" weert haar man korzelig af. "Als ik eens een paar dollar over heb krijgt de kerk dat heus wel, maar per slot van rekening zijn we niet naar Canada gekomen om ons financieel voor de kerk uit te kleden."

Mrs. Janssen doet er het zwijgen toe, het is dat ze niet zo goed Engels kan, en zich in deze kerk beter thuis voelt, omdat er meer oudere mensen van haar leeftijd zijn; en er af en toe ook nog Hollands gepreekt wordt, maar anders moet ze haar man gelijk geven. Je bent naar Canada gegaan om vooruit te komen.

De oorzaak van al deze konsternatie zit ondertussen boven op zijn kamer. Hij heeft de deur in 't slot gedraaid. Geen gezeur meer van niemand, laten ze allemaal opvliegen. Alles is nu toch kapot. Hij probeert zich hoe langer hoe kwader te maken op de wereld rondom hem. Alleen zo kan hij het ontredderende gevoel, dat hem dreigt te overmeesteren, de baas. Niet aan zijn ouders denken, niet steeds moeder's gezicht voor zich zien, niet steeds die verschrikkelijke nachtmerrie van vanmiddag weer opnieuw beleven. Die panische schrik toen hij de hand van de "cop" op zijn schouder voelde, de ondervraging op 't politiebureau, de langzaam tot hem doordringende realiteit dat hij opgebracht werd als een rasechte dief. "But that's what I am," denkt hij gepijnigd. "Why, oh why did I do it? It must have been something stronger than myself, this sudden urge to possess that radio, to take it home." Hij komt er niet uit. "Why," denkt hij verder bitter, "Why don't they believe me, when I say that this was the first time? Once a thief, always a thief. And what about my job. Bill will fire me, of course, his gossiper of a wife will look after that." Verder durft hij niet te denken, de ellende overspoelt hem weer. "Mom," denkt hij heftig, "I wish mom would come." Maar hij heeft haar deze middag zelf weggesnauwd.

Dan hoort hij voetstappen op de trap. "Can I come in, Robert?", hoort hij de stem van Mr. Fedde vragen.

"Oh no, not that, no sermons from an elder now," schiet het door hem heen. "I don't want to talk to anybody," roept hij hees, en wacht tot hij de voetstappen hoort verdwijnen. Beneden treft Mr. Fedde twee verslagen mensen aan. Robert's vader denkt meer aan de schande, zijn moeder meer aan het leed van haar kind. "Slecht is hij niet," zegt Tilly hees, "ik heb nog niet met hem kunnen praten, maar ik moet hem eerst de tijd geven om tot zichzelf te komen."

Fedde kan hier ook weinig meer doen, en na een paar troostende woorden gaat hij op huis aan. Zo'n jongen toch, was de dominee er maar weer, hij voelt zich hier slecht tegen opgewassen. Even later gaat de telefoon weer bij de familie Berends. De presidente van de vrouwenvereniging heeft met schrik bedacht dat Tilly morgenavond ook nog een inleiding heeft. Dat kan ze haar nu toch niet meer aandoen. Even bellen maar, en zeggen dat ze zelf wel gauw iets in elkaar kan flansen. "Ik geloof dat ik toch maar kom," zegt Tilly beheerst, "hoewel ik het erg aardig van je vindt."

"Gek," denkt de presidente, half geïrriteerd, "Van Tilly krijg je ook geen hoogte." Ze had minstens verwacht een onderdrukt gesnik te horen aan de andere kant van de lijn. Zo zie je maar weer, de mensen zijn niet gelijk.

De volgende avond besteed Tilly extra veel werk aan haar toilet. Dat doet je de narigheid even vergeten. Het is me de dag wel geweest. De jongen is zijn baan kwijt, haar man loopt geslagen door het huis, en Robert wil zijn kamer niet verlaten. Dit alles is erg, maar het doet haar bijna lijfelijke pijn het verbeten gezicht te zien van haar kind. Dat nog zo jonge gezicht is de hele dag als een masker, hoewel ze weet dat hij door deze houding zijn grote ontreddering tracht te verbergen. Ze heeft geprobeerd met hem te praten, hij heeft de deur niet meer op slot gedaan vandaag, maar hij geeft amper antwoord. Dat komt wel, weet ze, maar de jongen doet zichzelf zo'n pijn op deze manier. "Zou een moeder haar kind altijd blijven zien als een kind, ook al worden ze volwassen?" vraagt ze zichzelf af. Voor Robert, voor hem alleen, gaat ze vanavond naar de vrouwenvereniging. Hij weet hoeveel werk ze aan deze inleiding besteed heeft, en nu moet hij merken dat het leven gewoon doorgaat en dat ze zich niet voor hem schaamt.

"Je bent niet wijs," moppert haar man, wanneer hij haar wegbrengt, "blijf toch thuis, dan hebben die vrouwen weer wat te kletsen." Hij doet het uit bezorgdheid voor haar, weet ze, maar hoe kan ze hem uitleggen dat ze dit voor Robert doet, dat ze hem zo, op deze manier wil helpen.

Het geroezemoes verstomt wanneer ze binnenstapt. Diane krijgt een plezierig opwindend gevoel in haar maagstreek. Kijk die Tilly daar nu binnenstappen, net of er niks aan de hand is. Zou dat mens dan niks geen schaamtegevoel hebben? Ze stoot Ann aan, "Zie je wel, ze is er toch," fluistert ze.

"Ssst," sist Ann terug, "laten we gaan zitten."

De presidente opent de vergadering op de gebruikelijke manier. Ze heeft er thuis nog over gedacht of ze in haar gebed de moeilijkheden in het gezin Berends voor God's troon zou brengen, maar het lijkt haar te pijnlijk. Ze heeft het thuis al gedaan en weet dat veel leden hetzelfde deden. Na de notulen is het de beurt van Tilly, en wordt haar gevraagd haar inleiding voor te lezen. Tilly staat automatisch op, en begint. Ze hoort zelf niet wat ze leest, ineens ziet ze het gezicht van haar jongen weer voor zich, en de letters dansen voor haar ogen. Ze hakkelt nog even, dan stopt ze. Volkomen kalm is ze nu. Ze moet eerst even met deze vrouwen praten, voordat ze verder gaat.

"Ja," zegt ze met lage stem, "ja, mijn kind heeft gestolen. Het stond in de krant. Waarom hij het deed weet ik nog steeds niet. Hij krijgt voldoende zakgeld. Hij heeft nog geen fatsoenlijk woord tegen ons gezegd sinds hij gistermiddag thuis werd gebracht door de politie. Wij houden heel veel van hem, hij heeft een gevoelig karakter. Hoe we hier mee aanmoeten weten we niet. Maar we vertrouwen dat God het goed zal maken met onze jongen. De meesten van jullie zijn ook moeder. Dus jullie kunnen je misschien indenken hoe ik me voel. Dit moest ik jullie eerst even zeggen."

Het is doodstil na deze woorden, maar dan gaat Tilly rustig verder met lezen. Ze voelt zich op onverklaarbare manier bevrijd van een zware last. Het wordt nog een goede avond, de vrouwen zijn hartelijk tegen haar en niemand overstelpt haar met lastige vragen. Haar man weet niet hoe hij het er mee heeft, wanneer hij haar opgeruimde gezicht ziet. "Het komt wel weer goed," zegt Tilly alleen, wanneer ze de voordeur binnenstappen. Ze voelt het, ze heeft kracht gekregen.

Wanneer ze even later koffiedrinken gaat de deur open. Robert staat in de deuropening.

"Mom, Dad," zegt hij aarzelend, "I like to talk to you."

Tilly glimlacht. Ze heeft haar kind terug.

B. Hosmar.

DE OLYMPISCHE SPELEN

De gehele Nederlandse ploeg marcheert achter vlaggedrager Anton Geesink het plein in het olympische dorp in Tokyo op, ten teken dat de 21ste van de, in totaal, 97 ploegen in de Olympische gemeenschap is opgenomen.

Heb je speculaasjes gekocht, mam?

Natuurlijk. Iedereen vindt ze heerlijk. Mits ze van VOORTMAN'S zijn. Die zijn zo lekker gekruid en zuiver van smaak.

Moeder weet, dat de paar extra centen besteed aan VOORTMAN'S koekjes, goed besteed zijn.

Speculaasjes van VOORTMAN'S

de bakker, die ze bakken kan!

Hebt U wel eens speculaasjes op brood geprobeerd? Heerlijk! Maak eens een lunch klaar voor de kinderen met een "speculaas-sandwich"

VAN DELFT'S

Book & Gift Shop

Your address for Sunday School supplies, Children's Bibles, Hymn Books, Bible class books, reading books, Bible and Study books.

Large selection of skit books and plays, Dutch and English records, etc.

Store open: Mon., Tues., Wed., Sat. 9 a.m. to 6 p.m. Thurs. and Fri. 9 a.m. to 9 p.m.

1058 MAIN STREET W.
HAMILTON, ONT.
TEL.: JA 8-1932

Wanneer U VIS koopt -verse of bevroren- LET DAN OP DE VOLGENDE MERKEN

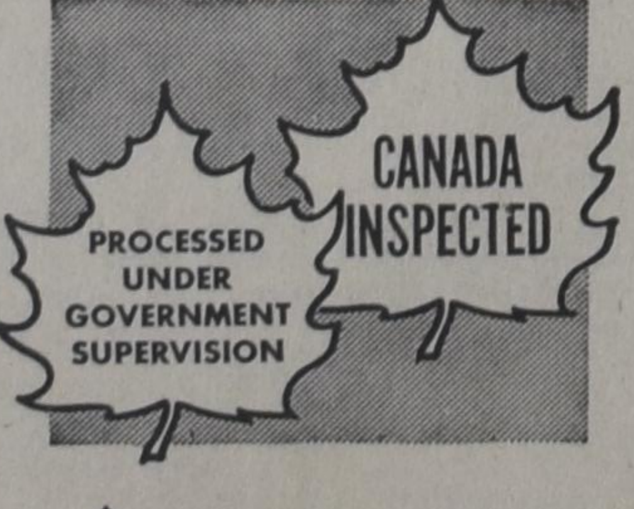

Vergast Uzelf op vis — overheerlijk van smaak — gevangen in Canadees viswater. De winkels hebben een grote keus uit allerlei soorten voor U in voorraad.

Teneinde zeker te zijn van de beste kwaliteit voor Uw geld, gelieve te letten op de merken: "CANADA INSPECTED" en "PROCESSED UNDER GOVERNMENT SUPERVISION".

Deze merken geven aan, dat de vis aan een strenge regeringskeuring werd onderworpen. Ingeblikte, gerookte of in zuur ingelegde vis-producten, in Canada verpakt, kunnen eveneens met hetzelfde vertrouwen worden gekocht.

DEPARTMENT OF FISHERIES
Ottawa, Canada

Hon. H. J. Robichaud, M. P., Minister — Dr. A. W. H. Needler, Deputy Minister

Na de Preek

door Wm. R. Rang

Dat de kerkgang ook opvoedkundige betekenis heeft, zal niemand onder ons willen ontkennen. Misschien is het wel zo, dat we het woordje 'ook' rustig kunnen weglaten, want de opvoedkundige waarde van de eredienst is maar niet secundair. Het woordje eredienst duidt in de richting van een menselijke activiteit aan God, zeker, maar het is toch ook zo dat wij in de eredienst God tot ons laten spreken. En wanneer God tot ons spreekt, is er sprake van Goddelijke opvoeding.

De kerkgang is onder ons een belangrijke zaak. Als het goed is met ons, bereiden wij ons op zaterdagavond al voor op de zondag. Dan behoren de zondagse schoenen al gepoetst en wel klaar te staan en heeft moeder het vlees al gebraden. De vroege zondagmorgen staat in het teken van het 'Komt, ga met ons en doe als wij'. Heerlijk is dat.

Onze kerken zijn gelukkig niet kinderloos en niet jeugdloos. Dat kan helaas van veel kerken niet gezegd worden. Het is ook een kostelijk gezicht gezinnen te zien, met elkaar en bij elkaar in de kerk. En daar zitten natuurlijk heel wat kinderen tussen die de christelijke school bezoeken. Zoiets is een dubbele zegen.

Ik heb verleden jaar een enquete gehouden onder de kinderen van onze christelijke scholen. Gelukkig waren er veel principals die bereid waren mij hierin te helpen. Het doel van deze enquete was om uit te vinden hoe onze kinderen reageren op het christelijk gezinsleven, vooral in betrekking tot de kerkgang.

Er waren vijftien scholen die hun enquete-formulieren retourneerden. Een totaal van 587 kinderen tussen de vijfde en de achtste klas beantwoordden een vraag over de kerkgang.. Van deze kinderen behoorden er 558 tot de Chr. Ref. Church. Het is interessant om na te gaan hoe de kerkgang werd gevierd door deze kinderen.

De eerste vraag, uiteraard, was hoeveel keer deze kinderen op een gegeven zondag naar de kerk waren geweest. In onderstaande kolom vindt u het antwoord daarop:

	Niet:	Eens:	Twee keer:
Rural	2,5%	41,9%	55,6%
Suburban	4,7%	37,5%	57,8%

Dit laat ons zien dat de kerkgang in de cities (suburban) niet noodzakelijkerwijs lager is dan op het zg. platteland (rural). Het totaalbeeld laat zien dat 3,8% van de kinderen de kerk op een gegeven zondag niet bezochten en zij vermeldden hun reden ("Car wouldn't start", "I wasn't feeling too good", etc.), 39,3% ging één keer en 56,9% ging twee keer naar de kerk.

We nemen aan dat, wanneer de kerk uitgaat, de mensen binnen vijftien minuten het 'kerkplein' verlaten hebben. Met of zonder de wielen op de kiezelstenen te laten spinnen gaat het kerkvolk naar huis. Op de vraag, "Did your parents discuss the sermon after church?" kwamen bijna ontstellende antwoorden binnen. Velen onder ons zullen zich herinneren dat het de gewoonte is geweest om na de dienst over de preek na te praten, maar als we de resultaten van de enquete nagaan, dan gaan we ons toch wel schamen. De kinderen vertelden dat 99,3% van hun ouders een bakje koffie nodig hadden. Dat is een stukje zondagse gezelligheid en het lijkt erop dat we de koffie nodig hebben om de preek weg te spoelen. Ziet u maar.

Did your parents discuss the sermon after church? No: 52,2%. Don't know: 6,7%. They sometimes do: 3%. Yes: 38,1%.

Meer dan de helft van ons doen het niet en de kinderen bevestigen dat. We hebben misschien het boekje wel gelezen "Preekstoel op, Preekstoel af". Misschien moet iemand eens een boekje over de preek gaan schrijven onder de titel "Het ene oor in, het andere uit". Wanneer slechts 38,1% het de moeite waard vindt om over de preek na te praten, dan heeft de preek maar weinig vat op ons!

Er wordt wel eens gezegd dat de preek eigenlijk geen vat heeft op onze kinderen. Dat de enquete daar ook een antwoord op heeft gegeven, kunnen wij wellicht een andere keer eens aantonen. Wat wij nu hopen aan te tonen is, dat als de preek al geen vat heeft op onze kinderen, het in elk geval duidelijk is, dat er bij de ouders weinig zichtbare bezorgdheid hieromtrent bestaat. Of, om het met andere woorden te zeggen: het lijkt er op dat de ouders er in het algemeen geen belang in stellen of de kinderen al dan niet iets uit de preek 'meenemen'. Het lijkt erop dat de kinderen alleen maar mee moeten naar de kerk om de gewoonte van het naar de kerk gaan aan te leren. Want als het zo is, dat onze ouders in het algemeen er belang bij hebben dat de kinderen ook worden toegesproken in de bediening van het Woord, dan zullen zij dit bewijzen door bij hun kinderen te informeren na kerktijd. Dan zullen zij tenminste vragen: "weet je ook nog waar de dominee over gepreekt heeft?" En als zij dan meelevende ouders zijn, dan zullen zij ook vragen stellen over de preek.

De enquete laat een somber geluid horen. De vraag was: "Did your parents ask you questions about the sermon?" U ziet wel, de vraag was eenvoudig genoeg gesteld. De antwoorden waren als volgt. Van de 608 kinderen zeiden 4,3% sometimes. Yes: 21,1% en No: 74,6%.

Ziet U, wij doen zo veel als ouders. Wij kleden de kinderen netjes aan, geven hun kerkgeld, zorgen ervoor dat er pepermunten zijn (wij noemden dat in Amsterdam kerkvoer), hymnbooks, de meisjes een hoed op en moeder veelal zonder hoed. Eenmaal in de kerk zingen wij veelal met gesloten harten, luisteren wij naar de wet zonder hem te horen, doen wij iets in de collecte zonder te offeren, en luisteren wij naar de preek met de gedachte van 'ik-hoop-dat-m'n-buur-er-wat-aan-heeft'. Als de kerk dan uit is gaan we naar de koffie, die we vaak op het kerkpad al menen te kunnen ruiken. En de kinderen zijn we vergeten, want per slot van rekening moeten die nog met melk gevoed worden en willen wij dat de dominee ons vaste spijs voorzet. Zodra de dominee ons met melk voedt, klagen wij als er huisbezoek komt over de zondagschoolverhaaltjes.

Dit lijkt zo ruw-weg het beeld te zijn onder ons. Het lijkt ook erg overdreven en ik hoor bepaalde broeders al zeggen dat het helemaal niet zo is. Maar geeft de enquete dan niet te denken? Liegen de kinderen erom?

Laten wij weer teruggaan naar ons begin: de kerkgang heeft opvoedkundige betekenis. Onze kinderen zijn niet buiten het kerkvolk te rekenen. Zij behoren er ook bij. God heeft die kinderen aan ons toevertrouwd. Wij hebben speciale beloften gedaan toen die kinderen gedoopt werden. En ondanks dit alles blijkt het dat wij er niet genoeg aan doen. Betekent de kerkgang zó weinig voor ons meer, dat wij er zelfs niet aan denken om te onderzoeken of het gepredikte Woord ook ingang gevonden heeft in de harten van onze kinderen?

Zelfonderzoek is noodzakelijk, niet om onszelf alleen, maar ook terwille van onze kinderen. Het mag nooit zo ver komen onderons dat er alleen maar galgenhumor overblijft van de mooie psalm "Hoe vrolijk gaan de stammen op".

FOR ALL YOUR BOOKS:
BURLINGTON
BOOK- & BIBLE HOUSE
468 Brant Street, Burlington
Phone 637-2151

DUXBURY
TRAVEL SERVICE
Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line
BRAMPTON, ONT.
85 Main St. N. Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

SINTERKLAAS, KERSTMIS, OUD-EN-NIEUW IN HOLLAND — REDUKTIES TOT 25%!

U komt op 3 december met de MAASDAM in Rotterdam aan en geeft Uw familie de Sint Nikolaasverrassing van hun leven. U blijft voor Kerstmis en de jaarwisseling. Daarna ziet U misschien nog wat meer van Holland (er is zo veel veranderd) en keert terug op 19 januari met de STATENDAM via New York. Goed idee? Voegt U zich dan bij onze *„Christmas in Europe"* groep (minimum deelname 25 personen) die 24 november uit Montreal vertrekt. Het bespaart U 25%.

Misschien schikken de data niet. Kies dan een andere afvaart uit onze uitgebreide afvaartlijst—van Montreal of New York. Diverse redukties. U neemt bovendien ***275 lbs. bagage per persoon gratis*** mee en geniet van de ruimte en het gemak dat alleen een zeereis kan geven. Raadpleeg Uw travel agent. Hij weet het!

„HAPPY HOLIDAY" AFVAARTEN
ROTTERDAM EN ANDERE EUROPESE HAVENS

VAN MONTREAL/QUEBEC:
MAASDAM 24 nov.

VAN NEW YORK:
NIEUW AMSTERDAM 19 nov.
PRINSES MARGRIET 4.dec.
STATENDAM 10 dec.

EN VELE ANDERE AFVAARTEN

Holland-Amerika Lijn
De Lijn met Hollandse Traditie.

Pay Later Plan beschikbaar
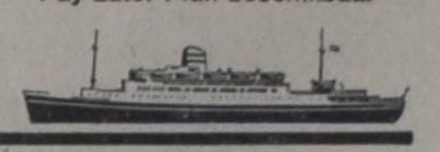

SPAREN VIA DE "PAY CHEQUE"

Ook dit jaar zullen weer vele duizenden werknemers in fabrieken en op kantoren worden uitgenodigd om gedurende de maanden oktober en november Canada Savings Bonds te kopen via hun "paycheque". De Canada Savings Bonds zijn staatsobligaties met een looptijd van tien jaar. Ieder jaar wordt een serie uitgegeven.

De nieuwe serie zal tot 15 november à pari worden verkocht. De coupons geven de koper een gemiddelde jaarlijkse rente van 5%, indien hij het stuk gedurende de gehele looptijd houdt. De eerste twee jaar bedraagt de rente 4½% per jaar; de volgende vijf jaar 5% per jaar en de laatste drie jaar 5½% per jaar.

In verschillende ondernemingen kopen de ondernemers hun Savings Bonds via de zaak, die dan een bepaald bedrag van het loon of het salaris inhoudt. De betaling kan op deze wijze over een geheel jaar worden uitgesmeerd.

Verleden jaar hebben 665.000 Canadezen voor een totaal van $229 miljoen aan Savings Bonds gekocht via de "paycheque".

Zoals in vorige jaren, kan men ook de obligaties van 1964 te allen tijde bij iedere bank verzilveren, waarbij men de volle waarde terugontvangt plus de samengestelde interest. Zij zijn verkrijgbaar in coupures van $50,00 tot $5.000,00, met een maximum van $10.000 per persoon.

VAN'S MOVING
& CARTAGE
Owned and operated by
J. Vander Wal.
- TRUCK LEASING
- TRACTORS AND TRAILERS
- STAKE TRUCKS

223 Esplanade, Toronto, Ont.
Tel.: 366-4090 and 366-4456

Married on August 29th, 1964, Dorothy De Haan, daughter of Mr. and Mrs. Wm. De Haan Sr. of New Hamburg, and Henry Olthoff, son of Mr. and Mrs. John Olthoff of London, Ont.

Rev. H. W. Kroeze of the Christian Reformed Church of Kitchener performed the ceremony which took place in St. Peter's Lutheran Church, New Hamburg, Ont.

• SCHERVEN-MIE •

door Go Verburg

(57)

Je mag zonder overdrijving zeggen: "Die Gerrit Gompel heeft succes gehad in zijn leven en hij is tot boven aan de maatschappelijke ladder geklauterd." Zo is het: G. Gompel, in assurantiën en agenturen is gestegen tot de duizelingwekkende hoogte van Directeur van de Hollandse Verzekeringsmij van 1901. Dat is niet zo maar gegaan, want in deze wereld gaat niets zo maar. Hij heeft er voor gesappeld en geploeterd en wanneer andere mensen hun krantje lazen bij de haard, stond hij aan de bel te trekken bij de weduwe Klanter, om het arme mens een inbraak- en brandverzekering aan te smeren. Ze had er wel geen geld voor — en dat zijn daarom de lastigste klanten — maar G. Gompel, in assurantiën en agenturen, is zéér welbespraakt en joeg de weduwe Klanter dusdanig de stuipen op het lijf, dat het mens die nacht geen oog dichtdeed uit angst voor inbrekers en die eigen avond een schep zand uit de kattenbak op het tamme vuurtje in de potkachel gooide, uit pure vrees voor brand. Heel de nacht heeft ze liggen bidden, of de Heer haar de zonde van zorgeloosheid wilde vergeven, want Gompel heeft haar verteld, dat godsvertrouwen goed is "en we moeten natuurlijk op onze hemelse Vader vertrouwen", maar bij het bidden moeten we het werken niet nalaten en nu heeft God in Zijn genade de verzekering gegeven, om er onze verantwoordelijkheid op af te wentelen.

Zo zal het best zijn, want Gompel is jaren diaken geweest en dat word je ook zo maar niet...

De volgende morgen trok de weduwe Klanter op háár beurt aan de bel, naast het zwarte bord met en Agenturen." Ja-ja, mijnheer Gompel had gelijk gouden letters, waarop: "G. Gompel, in Assurantiën en de Here was het haar komen duidelijk te maken: ze moest die verzekering toch maar nemen, dat was althans één zorg minder.

Sindsdien at ze maar geen stroop en hagelslag meer op haar karige boterham, want dat kon niet vallen en Gompel steeg weer een paar magere millimetertjes op de maatschappelijke ladder. Zijn portefeuille groeide en groeide want de mensen van de kerk waren hem welgezind. Hij stelde subagenten aan al deed hij posten als van Piet den Eikel altijd met die agenten samen. Piet stond vertrouwen; zijn advertentie had al in de Kerkbode gestaan en dan kan je er op afgaan. Wie was daar? O, Gompel, die diaken van onze kerk. "Ze zeuren je kop gek met d'r lui alderhande boodschappies", kankerde Piet.

Maar Gompel zeurde vast niet. Van harte gefeliciteerd en zo en je ben af met die dochter van mevrouw Klanter. Een vrouw om trots op te zijn en zuinig. Ja-ja, grinnikte Piet, dat kwam in de bus.

Ze heeft van haar leven heel wat meegemaakt door het overlijden van haar Vader. Ja-ja, heel wat.

En dat was niet nodig geweest. O nee? Nee, als haar Vader zich tijdig verzekerd had — voor laten we zeggen tien duizend gulden — dan had dat meisje een leventje gehad als een prinses en hi-ha-ha, Piet een vrouw met geld.

Is 't waar? zei Piet.

Ja, dat was waar en als Piet zijn verantwoordelijkheid tegenover zijn jonge gezin voelde, deed hij wijs om ook een polis te nemen. Dat kostte — laat'es kijken — dik twintig gulden in de maand. Tut-tut, dat lijkt veel, maar als je nou morgen of volgende week overlijdt ontvangt je vrouw tien duizend gulden! Denk je dat eens even in, mijnheer Den Eikel!

"'t Mot er alleen iedere maand maar komme," sputterde Piet.

Ja, natuurlijk, maar wij als christenen hebben de roeping om te zorgen zolang het dag is. We moeten huur opbrengen en de verzekeringspremie. Dat hoort bij elkaar: je zorgt voor een huis, voor je vrouw en voor een verzekering.

"Als je 't zo bekijkt, is er veel voor te zeggen...," zuchtte Piet. "Maar als ik het nu eens niet op kan brengen?"

Dat was helemaal geen reden om het niet te doen, want we moeten toch op God vertrouwen. Aanzie de leliën, hoe ze wassen; ze arbeiden niet en...

"Ja-ja," knikte Piet en hij knipperde wat met zijn ogen, want ergens zat een fout in dat verhaal. Maar goed en best, de grote lijn klopte: een mens moet zorgen, zonder bezorgd te wezen en noteer me dan maar voor die polis. Sindsdien kwam er elke maand de kwitantieloper en Piet zat op zware lasten en zwart zaad, toen de eerste kleine kwam. Bij de tweede moest de kwitantieloper steeds vaker lopen om zijn centjes en hij kreeg nooit meer een stuiver fooi. Na de geboorte van de derde sloeg Piet hard met zijn vuist op tafel bij Gompel, want het was hier en gunter een mooie boel, dus hij kreeg van dat geld niks meer terug. Nee, dat is nogal glad, want de verzekering heeft al die tijd een groot risico gedragen. Maar geen cent uit hoeven te betalen, ommers!" schreeuwde Piet.

Nee-nee, maar alle verzekerden droegen samen elkaars lasten, dat is...

"Barst!" schold Piet. "Dus ik heb al die jaren voor een ander betaald en nou kan ik niet verder en gaan jullie op mijn centen zitten."

Zo was het niet, maar Piet had eerst moeten overwegen of hij wel in staat was om de premie op te brengen. Als Gompel geweten had dat Piet zich boven zijn vermogen verzekerde, zou hij hem stellig een lagere verzekering aangeraden hebben.

Bij die gelegenheid heeft Piet gruwelijk gevloekt en dat is niet goed te praten. Ook Gompel schudde er zijn hoofd over, want hij had altijd gedacht dat die jongens van Den Eikel zulke oppassende jongens waren... En sindsdien is Gompel weer een stapje geklommen op de maatschappelijke ladder. Hij klom zó hoog, dat hij zich wat wiebelig en wat duizelig voelde zo helemaal alleen op die ladder. Hij moest zich met beide handen vasthouden, om er niet af te vallen en van stijgen kwam niet veel meer. Gelukkig ontmoette hij toen op de beurs J. W. G. Kevelaar, die ook een heel eind op de maatschappelijke ladder geklommen was. Eingenlijk waren ze geen partij voor elkaar, want Gompel stond op een ladder, waarvan elke sport een periode van hard werken vertegenwoordigde, terwijl onder aan de ladder van Kevelaar geen enkele sport zat. Daar lag alleen maar een grote bultzak geld en daarop was Kevelaar gaan staan, om bij de onderste sport, midden op de ladder te kunnen. En die sporten waren ook nog maar zo-zo, want op de ene stond protectie en op de tweede kruiwagen en op de derde... enfin, wat doet het er toe: Kevelaar en Gompel stonden ongeveer even hoog en Gompel wiebelde. Daarom hebben ze er een dubbelladder van gemaakt, waarop ze allebei zonder gevaar omhoog konden klauteren. "De Hollandse Verzekeringsmij van 1901" heet die dubbelladder. Kevelaar voelde zich safe en hij klauterde erg hard, want als hij van zijn ladder afduikelde, kwam hij altijd nog op die bultzak en dividendbewijzen neer. Dat valt lekker zacht. Van de weeromstuit begon Gompel met armen en benen te werken om ook nog wat hoger te komen, want als hij omkeek stond er geen geldzak. Integendeel: de weg terug zat vol gebroken sporten en onbetrouwbaar materiaal, waarover hij destijds geklommen was. En de grond... brr, dat was een laag keien en glasscherven, want Gompel was al z'n leven keihard of glashard, kies maar uit.

En nu zijn ze allebei tot de bovenste sport genaderd. Ze zouden nog hoger kunnen, wanneer ze alleen waren, maar nu moeten ze zich allebei vasthouden omdat ze met hun koppen tegen elkaar staan. Wie hoger wil valt onherroepelijk achterover, want de ander zal hem terugdrukken. Ze wachten nu geduldig wie van beiden de eerste stap hogerop zal wagen, want die duikelt, da's zeker...!

Het is een machtig mooie dag voor de tijd van het jaar. Gompels welgedane snuit trekt breeduit in een zonnige lach. Het leven is goed, niet Kevelaar?

Kevelaar gromt wat tegen het vloeiblad op zijn bureau. Hij heeft het er niet erg op, als zijn mededirecteur zo vrolijk is. Hij zit dan boordevol dwaze plannen, die Kevelaar maar moeilijk bevatten kan; Gompel is de zakenman, daarom.

"Weer zeven binnenschippers deze week, Kevelaar," glundert Gompel.

"We gaan nog aan de binnenschippers kapot," nijdast Kevelaar.

"Ze zijn ondergebracht bij andere maatschappijen," troost Gompel. "En onze agent heeft ze allemaal ver boven de waarde verzekerd, dat brengt een hoge premie en toch geen groter risico mee."

Benig rinkelt het belletje van de huistelefoon op Gompels bureu."

"Hè... wát...?" roept hij. "Wil ze dat niet zeggen...? Nou ja, enfin, laat maar even komen, het kán belangrijk zijn."

Dan komt Mie binnen, zonder een afspraak van tevoren, maar met een behoorlijke dosis zakenroutine, waardoor de weerbarstige loketbediende al direct overrompeld werd. Ja, want heeft u een afspraak, mevrouw? Nee! Het spijt me, mevrouw, maar zonder afspraak...

"Wil je de directeur even zeggen, dat ik er ben."

"Ja, maar..."

"Gebeurt het nog, of niet? Anders ga ik zelf wel even."

Bons! het loket dicht en nu staat ze in het privékantoor van de heren directeuren: links, bij het open raam Gompel; rechts, bij het raam met het halfgesloten gordijn: Kevelaar.

Scherven-Mie blijft bij de deur staan, statig, zoals ze bij haar gegoede klanten op de mat staat.

"Goedenmorgen, heren."

Gompel heeft toestemming gegeven voor haar binnenkomst. Hij doet dus het woord. Maar dan wil hij toch eerst wel eens weten, tot wie hij spreekt.

"U bent mevrouw... eh..."

Kijk, dat vliegertje gaat altijd op. 't Moet wel een grote domoor zijn, die niet voelt, wat dat "eh" betekent.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$ 3.00
Engagement-announcements	$ 3.00
Marriage and anniversaries	$ 4.00
Notifications of death	$ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Mr. and Mrs. John Maathuis of Essex, Ont. wish to announce the marriage of their daughter

ANNE
to
Mr. ALLEN W. BRANDSMA

The wedding will take place D.V. on Saturday, October 24th, 1964, at 3 o'clock p.m. in the Clarkson Christian Reformed Church, Clarkson, Ont.

Future address: 122 Lakeshore Rd. East, Portview, Apt. 104, Port Credit, Ont.

With thanks to God we hope to celebrate on Friday, October 23, 1964 the 40th wedding anniversary of our dear parents and grandparents

HERMANUS SCHOLTE
and
JACOBA SCHOLTE—VAN DAM

It is our prayer that God may bless and spare them for many more years.

Nel - Klaas Slootweg, Surrey, B.C.
Henk - Hilda Scholte, Surrey, B.C.
Gertie - Albert Floris, Cloverdale, B.C.
Marie - John Venhuizen, Fruitland, Ont.
Len- Anneke Scholte, Burnaby, B.C.
Margaret - Mal Bateman, Coquitlam, B.C.
Carry - Ralph Dykstra, Fruitland, Ont.
Rita - Roy Simmons, Regina, Sask.
and 21 grandchildren.

5940 Grandview - Douglas Highway E.
South Burnaby, B.C.

On October 18, 1964 we hope to celebrate, the Lord willing, the 25th wedding anniversary of our parents and grandparents

TOM ELGERSMA
and
WILMA ELGERSMA—SYBRANDY

It is our prayer that God may bless and keep them for many more years.

Peter & Jane Elgersma & Beverley. London, Ont.
Hessa & Andy Dykstra St. Catharines, Ont.
Wilma
Teny
Norma

24 Franklin Blvd.
St. Catharines, Ont.

Op 18 oktober a.s. hopen D.V. onze geliefde ouders

TEUNIS JOHANNES OUWEHAND
en
GRIETJE OUWEHAND—WIERDA

de dag te herdenken, dat zij 25 jaar geleden in het huwelijk traden.

Wij zijn dankbaar, dat de Here hen voor ons heeft gespaard en wij bidden dat God hen nog vele jaren voor elkaar en voor ons allen geven wil.

Margareth.
Tony J.
Hugh C. H.
Rudy W.
Anthony.
Robin Jeanette Caple.

Hamilton, Ont.
315 Main St. West.

With thanks to God we hope to celebrate on October 26th, 1964 the 25th wedding anniversary of our dear parents

MAARTEN WILLEM VAN DOP
and
FRANCINA MARIA NIEUWENHUIZEN

That the Lord may continue to bless and keep them, is the prayerful wish of their thankful children.

Gerda.
Kees.
Adrian.
Martin.
Jane.
Francina.
John.

628 Steveston Hwy.
Richmond, B,C.

Tijdens het verblijf van onze ouders in Canada werd plotseling opgenomen in hemelse heerlijkheid onze innig geliefde vader en grootvader

HERMANUS WOUTER JANSEN.

"Zie, Ik heb u in mijn handpalmen gegrift."
Jes. 49:16.

Ma en Gerrit Van 't Foort. Chesterville, Ont.
Aart en Miep Jansen, Williamsburg, Ont.
en kleinkinderen.

1 oktober 1964.

DAIRY FARMS TE KOOP

200 ACRES

Prima huis van alle gemakken voorzien. Barn met barncleaner, Holstein vee, melkcontract, alle nodige machineriën. Zeer goed land. 7 mijl vanaf kerk in York, Ont.

Vraagprijs: $60,000.
Down: $30,000.

230 ACRES

Groot huis van alle gemakken voorzien, grote barn met barncleaner, 2 silos, Holstein vee en melkcontract, alle nodige machineriën in goede staat. Prima land. Ongeveer 9 mijl vanaf kerk en school in Jarvis, Ont.

Vraagprijs: $85,000.
Down: $30,000.

112 ACRES

Stenen huis van alle gemakken voorzien, mooie barn, stamboekvee (Jersey), open melk contract, 10% surplus. zeer goed land geschikt voor alle gewassen. Ongeveer 7 mijl vanaf Woodstock, Ont.

Vraagprijs: $50,000.
Down: $20,000.

356 ACRES

Drie huizen (1 prima stenen huis, de andere 2 moeten een beetje opgeknapt worden). Vier barns (waarvan één moderne barn met barncleaner). Pipeline melker en groot melkhuis, Holstein vee, alle nodige machineriën, self-propelled combine. Eigenaar wil zo spoedig mogelijk verkopen. Melkgeld $1,300.00 per maand of meer. 7 mijl vanaf Owen Sound, Ont.

Vraagprijs: $85,000.
Down: $20,000.

JACK BYLSMA
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894

Gevraagd:

EEN JONGEN VOOR DAIRY FARM

of een man die werkt in een factory, die wil helpen voor de kost en inwoning, door J. Lise, R.R. 4, Orangeville, Ont. Phone 941-0736.

FARMS

200 Acres Farm. 10 kamer huis, grote barn. Stalling voor 56 koeien, 60 stuks vee. $13,000 melkcontract per jaar. Prijs $53,000.—.

240 Acres. Goede gebouwen. Prijs $22,000.—.

200 Acres. Goede gebouwen. Prijs $26,000.—.

100 Acres. Groot stenen huis. Grote barn. Prijs $23,000.—.

100 Acres. Goede gebouwen. Prijs $17,000.—.

100 Acres. Goede gebouwen. Melkhuis, bulkcooler, silo. Melkcontract. Prijs $16,500.—.

150 Acres. Mooi stenen huis, grote barn. Prijs $25,000.—.

150 Acres. Mooi stenen huis. Goede barn. Prijs $24,000.—.

C. BURUMA
R.R. 2, Clinton, Ont. Tel. 482-3287
Salesman JOHN BOSVELD
Meaford, Ont.

G. Broos
REALTOR

99 Centre Ave., Willowdale, Ont.
Tel.: Bus. 225-7400; Res. 225-5139

Satisfaction Guaranteed by Dealing Through Broos

"WE MAKEN EEN KRINGETJE VAN JONGENS EN MEISJES . . ."

. . . zongen de kleintjes in een dorp voor misdeelde kinderen bij Hinterbruehl in Neder-Oostenrijk, en in de kring, die zij al dansende ronddraaiden, stond lachend de charmante koningin Sirikit van Thailand. De koningin brengt met haar gemaal, koning Bhoemibol, een officieel bezoek aan Oostenrijk

SWISS WATCHES

Direct from Switserland.
17 jewels - $9.00 and up.

Send 15 cent for interesting catalogue to

Mr. JOHN A. W. EISEN
Renfrew Disabled Products
Renfrew, Ont.

LEONARD VERBEEK B.C.L. L.L.B.

BARRISTER AND SOLICITOR

of the Bar of Ontario and of the Bar of Amsterdam (Holland)

7 SUPERIOR AVENUE, TORONTO 14

Phone 259-7638 (office)
741-1247 (res.)

BUYING?
SELLING?

JOHN struik real estate
TORONTO • 741-4404

For Sale

About 200 acres, 190 cult.

8 room house, water pressure. Barn 40' x 60', water & hydro. Good fences.

37 Holstein cattle, 480 lbs. milk quota daily. 2 milking machines, 2 tractors & fair line of machinery. Price $32,000.00.

Cash to farm loan.

35 miles from Chr. Ref. Church.

Rainy Acres Farms
Rainy River P.O., Ontario.

KOM NAAR BRAMPTON (ONT.)

(The Fastest Growing Town in Canada)

MET AL DE VOORDELEN DAARAAN VERBONDEN.
Praat of schrijf met

F. HARKEMA, Real Estate Agent for Harold S. Hare Ltd., 134 Queen Street East, Brampton.

IK HELP U GRAAG MET ZOEKEN NAAR WERK, EN BIJ DE EVENTUELE AANKOOP VAN UW HUIS. OOK BEHULPZAAM IN HET VERKRIJGEN VAN EEN NIEUWE HYPOTHEEK.

Phone 451-2327
or 451-2390

Mannenpraat

•

DE EENZAMEN

Het artikel in het nummer van 4 september j.l. heeft mij goed gedaan. De uitnodiging om hierop in te gaan wil ik graag aanvaarden uit liefde tot de naaste en speciaal in dit geval tot de eenzamen.

Wij moeten het zaaien van tweedracht tegen gaan. Ik weet wel, dat wanneer alle tegenwoordige immigranten gestorven zijn, het gebruik van de Nederlandse taal vrijwel zal zijn verdwenen. Toch heeft men er in de U.S.A. nu al meer dan honderd jaar over gedaan en nog zijn de meeste lezers van "De Wachter" Amerikanen.

Zo moeten wij alles de tijd geven om te groeien. Een tuinman, die alles zelf wil regelen, is niet de beste. Hij kan niet elke dag zien of er al iets opkomt. Alles heeft zijn bestemde tijd en dit geld ook voor het loslaten van de moedertaal.

Predikanten en ouders beide teren nog op veel goeds, dat zij uit het oude vaderland hebben meegenomen. Dit moeten wij onze kinderen niet onthouden. De erfenis der vaderen is meer waard dan een zak met dollars en een zieke geest. Heus het Engels komt wel. Dat leren de kinderen op school en op straat wel. Wij behoeven ons niet te schamen, dat wij uit Nederland komen. Dat doet de president van de Ford Company (Mr. Dykstra) niet en dat doet ook een van de meest bekwame maan-experts (Dr. Gerard Kuiper) niet.

Wij behoeven niet te doen alsof de Nederlandse taal ons vreemd is. Aan Calvin College is de mogelijkheid geopend zich in het Nederlands te bekwamen. Van de achttien kandidaten, die slaagden voor het predikanten-examen waren er negen, die in de Nederlandse taal kunnen spreken. Het bestuur van de Chr. John Knox School in New Westminster, B.C. heeft de mogelijkheid geopend voor de kinderen om zich in de Nederlandse taal te bekwamen. Voor veel christelijke ouders, die overkwamen is het verrassend, als hun kleinkinderen kunnen lezen en in de kerk mee kunnen zingen, wanneer het Nederlands is.

Het mooie van taalkennis wordt duidelijk wanneer iemand ziek is, en de predikant kan hem of haar in de eigen taal aanspreken.

Als er geldzaken af te wikkelen zijn, gaan de mensen bij voorkeur naar een advokaat, die hen kan verstaan. Waarom geldt het niet meer zo in de kerk?

Onlangs schreef iemand aan Ds. Van Harmelen, naar aanleiding van diens vragenrubriek in "De Wachter", "Dominee, laat U die ouden niet in de kou staan, wij weten, dat die ouderen ook hongerig zijn."

Een ander schreef, dat oude mensen naar de Engelse dienst moeten gaan en moeten trachten mee te zingen. Waarom doen de jongeren dit niet met een Nederlandse dienst? Ouderen vergeten veel gauwer wat tegenwoordig gebeurt dan dat zij kwijtraken wat in het verleden is geleerd. Ik heb ouderen meegemaakt, die al heel lang in Canada woonden en op de duur lieten zij het Engels los en gingen weer geheel op het Nederlands over.

Er zijn ook veel ouderen die van hun ervaring zouden kunnen meedelen aan anderen, maar daarin verhinderd worden door de taal. Daardoor staan zij nu op dood spoor.

Het is niet goed als er tot iemand gezegd wordt, dat hij voor een Nederlandse dienst maar naar een genabuurde kerk, van soms 10 mijl weg, moet gaan. Men kan toch niemand zijn kerk uitsturen? Men is lid geworden van een kerk, waar men aanvankelijk welkom was, maar nu alles Engels wordt, zou men er maar uit moeten. Er staat in de Bijbel, dat waar twee of drie in Mijn Naam vergaderd zijn, Ik in het midden ben.

Voor de ouderen, die niet meer mee kunnen, moet het een vreugde zijn dat wij hen niet in de weg staan. Wij horen bij elkaar. En bij de eindpaal staat de GOEDE HERDER op ons allen te wachten.

S. Burnaby, B.C. J. Baak.

Brains in Motion

The committee charged with the preparation of building plans for Toronto District Christian High, has moved into high gear. Complete plans are expected to be presented in the near future.

"We are anxiously awaiting the results of the Trowel Action '64 fund raising campaign," said Mr. A. DeBoer, Chairman of the Building Committee in a recent interview. "We trust in the Lord that He will bless this campaign and we believe that our people are willing to give freely and spontaneously so that the target of $100,000 will be reached."

The Building Committee estimate that for this amount an 8 classroom school can be built including a library, science room, staff room and washroom facilities. Provisions will be made for future extension.

Mr. DeBoer made it clear that the Building Committee is determined to see to it that an attractive school will be built as economically as is possible. He stressed that the help of free labour will be a factor in the attainment of this goal. In this spirit Mr. H. Mastenbroek has offered to make all drawings for the school free of charge with the assistance of Mr. G. VanDaalen.

"We are grateful for the excellent work already done by these men," said Mr. DeBoer, "and we trust that many will follow their example."

When asked why the campaign has to raise the full amount of estimated building costs, Mr. DeBoer replied: "The tuition fees and the 'Quarters Action' cover present operational expenses only and leave no balance from which mortgage payments could be made." When asked if construction of the new school will start soon, Mr. De Boer said: "Construction is planned to start in the early spring of 1965 so that the schooldoors may be opened in the Fall!"

Impressed with the sincere dedication of these men to the cause of Christian High School education we wish them God's blessing on their efforts.

OPEN LETTER

In 1967 we hope to celebrate our 100th anniversary as Canadian nation. Many plans are in the making to make this Centennial an outstanding event. Happenings big and small will mark the occasion. A pamphlet in our mailbox even told us there is such a thing as a Centennial Tree, namely a certain species of the crabapple, named for the occasion, and there is nothing wrong with that, we suppose.

In the midst of this all we wish to raise the question of *our* position with regard to the planned commemorations. And by "our" we mean those people and those organizations committed to a Christian world and life view. Granted, not many of this group stood at the cradle of Confederation. Many are the explanations for this, not in the least the fact that this Scriptural view of life only *began* to be developed in certain parts of the world at that time.

However, by 1967 we will be able to point at roughly twenty years of Christian witness, in education, in church life, in higher learning, in labour, even in politics. Only a beginning in some areas, but the witness is there.

Would it not be most appropriate for us to get together and to plan a Centennial project sponsored by the Christian community? Would it not be a good idea for each different organization to appoint a representative to talk over how we should show our gratitude to God for the things He has done and is doing?

Those organizations interested in discussing this matter in order to take some action are cordially invited to write to the undersigned at 7 Deanlea Court, Rexdale, Ont.

H. Kuntz,
President,
Christian Labour Association of Canada.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Langley, B.C., J. Quartel te Hamilton (Immanuel), Ont.

te Woodstock, Ont., J. Zantingh te Bloomfield, Ont.

te Simcoe, Ont., G. Rienks te Toronto, Ont., voorheen te Pembroke, Ont.

Bedankt

voor Telkwa, B.C., J. Zantingh te Bloomfield, Ont.

voor Lacomber I, Alta., J. W. Jongsma van Burdett, Alta.

TORONTO I
CHR. REF. CHURCH

Men verzoekt ons mede te delen dat Mr. S. C. Waterdrinker, 90 Lonsdale Road, Toronto 7, Ont., thans scriba is van de First Christian Reformed Church of Toronto.

CANADIAN REFORMED CHURCHES

Aangenomen

naar Fergus-Guelph, Ont., M. Van Beveren te Vrouwepolder (Nederland).

EVANGELISATIE CONFERENTIE CLASSIS TORONTO VAN DE CHR. REF. CHURCH

Op zaterdag 24 oktober a.s. zal om 9.30 v.m. de conferentie aanvangen, die de classis Toronto van de Chr. Ref. Church zal houden in het belang van de evangelisatie. De morgenvergadering, die zal staan onder leiding van Rev. E. Gritter van Orillia, zal gewijd zijn aan de bespreking van de moeilijkheden van kerkelijke evangelisatie. Spreker zal zijn Mr. H. Klok van Weston. Om 12.30 uur zal men onderbreken voor lunch, die ter plaatse verkrijgbaar is. De middagvergadering heeft tot voorzitter Rev. F. Guillaume van Toronto, en tot onderwerp de zending onder de Joden, waarover de Rev. G. Koedoot, Jodenzendeling te Chicago, Ill., zal spreken.

De conferentie zal worden gehouden in het gebouw van de Immanuel Chr. Ref. Church, 63 Church St. E., te Brampton, Ont.

REV. H. A. VENEMA

Verleden week verspreidde zich het gerucht, dat Rev. H. A. Venema, die onlangs van Toronto, Ont. naar Edmonton, Alta., is gegaan, een hartaanval had gehad en dat voor zijn leven werd gevreesd.

Het doet ons genoegen te kunnen berichten, dat wij een brief van Rev. Venema hebben ontvangen, waarin hij ons de geruststellende mededeling kon doen, dat deze geruchten onjuist waren. Op zondag 4 oktober, juist voor Rev. Venema zijn preek zou houden, geraakte hij bewusteloos. Hij is daarop naar het ziekenhuis vervoerd, waar hij een week ter observatie en onderzoek is geweest. Zijn gezondheid en ook zijn hart bleken zeer goed te zijn. Het bewusteloos raken blijkt voort te komen uit zekere bio-chemische reacties, waarvoor hij nu medicijnen heeft gekregen. Op het moment, dat hij ons zijn brief schreef, was Rev. Venema reeds zover hersteld, dat hij verwachtte de komende zondag weer in de dienst des Woords voor te kunnen gaan.

Met dankbaarheid geven wij van het een en ander kennis.

GENERAL MOTORS IN MONTREAL

Zoals wij in ons vorig nummer reeds mededeelden, zal General Motors een nieuwe fabriek bouwen in Montreal ter waarde van 30 tot 40 miljoen dollar. Uiteraard zullen velen hier werkgelegenheid vinden.

Men dient zich echter goed in te denken, dat verhuizen naar Montreal iets ingrijpends is. Zowel de grootte van de stad als wel het Franse element hebben hier veel mee te doen. In het verleden is het meermalen voorgekomen, dat gezinnen, en dan vooral moeders en kinderen, zich in deze stad zeer eenzaam kunnen gaan gevoelen.

Vandaar dat de Christian Reformed Church in Montreal er op aandringt, dat degenen, die naar Montreal verhuizen, zich eerst met haar in verbinding stellen, alvorens te beslissen waar zij zullen gaan wonen. Het beste zou zijn een woning te zoeken in het noordelijk deel van de stad, aangezien de General Motors plant in Ste. Therese, ongeveer 20 mijl ten noorden van Montreal, wordt gevestigd. De Chr. Ref. Church is eveneeens in het noordelijk deel van de stad, aan de westzijde. Tijdig overleg kan veel ellende voorkomen. Het contactadres voor de Chr. Ref. Church in Montreal is Mr. W. H. Jager, 5017 Allard, Pierrefonds, Que.

PROFESSOR DOOYEWEERD
ZEVENTIG JAAR

Op 7 oktober j.l. heeft prof. dr. H. Dooyeweerd zijn zeventigste verjaardag mogen vieren. Wij behoeven de jubilaris bij onze lezers niet te introduceren. Hij is genoegzaam bekend als een der grootste geleerden, die tot ver buiten de "gereformeerde gezindte" naam heeft gemaakt en invloed heeft uitgeoefend. Al zijn er die zijn gedachtengang niet delen of ook nog niet geheel overtuigd zijn, terwijl anderen zijn filosofie geheel onderschrijven, het is buiten twijfel dat de "Wijsbegeerte der Wetsidee" zeer sterk de aandacht getrokken heeft en zal blijven trekken. De namen van Dooyeweerd en Vollenhoven zijn onafscheidelijk aan deze wijsbegeerte verbonden.

Het is interessant om nu eens te lezen wat iemand van professor Dooyeweerd zegt, iemand, die niet aan zijn zijde staat, die niet tot de "gereformeerde gezindte" gerekend kan worden. In het dagblad "Trouw" van 6 oktober j.l. (hetwelk iemand in Nederland zo vriendelijk was ons toe te zenden), vonden wij een artikel van mr. G. E. Langemeijer, procureur-generaal bij de Hoge Raad der Nederlanden. Wij nemen dit artikel hieronder in zijn geheel over, doch vooraf willen wij vanuit Canada ons gaarne scharen bij de zeer velen, die de professor van harte feliciteren en met dankbaarheid God bidden, dat Hij deze dienstknecht nog veelvuldig in Zijn Koninkrijk gebruiken wil.

Hier volgt dan de tekst van mr. Langemeijer's artikel:

Het kan vreemd schijnen dat aan een wijsgeer van zo geprononceerde godsdienstige en politieke richting als Dooyeweerd in een dagblad van diezelfde richting bij zijn zeventigste verjaardag hulde wordt gebracht door een jurist — docent voor rechtsfilosofie, maar zeker niet gerechtigd zich in het algemeen "filosoof" te noemen — van geheel andere wereldbeschouwelijke en politieke oriëntatie.

Toch heeft het dankbaar aangenomen aanzoek daartoe van de redactie naar ik meen een goede zin. Dat Dooyeweerd, samen met Vollenhoven en met een aanzienlijke schaar leerlingen, georganiseerd in de Vereniging voor Calvinistische Wijsbegeerte, een ongewone bloei van de filosofie in gereformeerde kring heeft wakker geroepen — daaraan behoeft nauwelijks nog eens te worden herinnerd. Daarentegen is er alle aanleiding om bij een mijlpaal als de zeventigste geboortedag de vraag te stellen, wat deze wijsgeer, van wie men rustig kan zeggen dat hij de meest oorspronkelijke is, die Nederland ooit heeft voortgebracht, Spinoza zelfs niet uitgezonderd, betekent voor de Nederlandse wijsbegeerte van welke richting ook, ja, voor de wijsbegeerte zonder enige beperking van landaard.

Dat een jurist dit onderneemt mag meer bedenking vinden, want al is Dooyeweerd zelf jurist, hoogleraar in een juridische faculteit, voorzitter sinds lange jaren van de Vereniging voor Wijsbegeerte des Rechts en al ligt een flink deel van zijn talrijke geschriften op juridisch en rechtsfilosofisch terrein, toch kan men, geloof ik, niet twijfelen, dat hij zijn roeping allereerst heeft gezien als vernieuwing der wijsbegeerte in het algemeen. Intussen, het past niet deze regels te gebruiken voor mijmeringen over eigen competentie.

* * *

Dooyeweerd's belang voor de wijsbegeerte in het algemeen. Het heeft als vraag bij zijn zeventigste verjaardag in meer dan één opzicht iets vreemds. Vooreerst, mag men niet verwachten dat de betekenis van een wijsgerig stelsel van werkelijk belang zo ongeveer vaststaat lang voordat de bouwer ervan de leeftijd der sterken heeft bereikt? Hier mag het antwoord zeker "neen" luiden.

De NAAM van een wijsgeer kan reeds in zijn jonge of middelbare jaren bekend worden en in dat opzicht is Dooyeweerd zeker niet te kort gekomen — maar dat minder dan enige decennia nodig zijn om de plaats van zijn denkwijze binnen het geheel, die zij impliceert, met enige zuiverheid te bepalen, is uitzondering. Het ziet er naar uit, dat wij ten aanzien van Dooyeweerd juist ongeveer aan deze fase toe zijn.

Een tweede tegenwerping tegen de gestelde vraag verdient meer aandacht: brengt niet de kerngedachte van Dooyeweerds wijsbegeerte: dat alle filosofie niet-theoretische, religieuze vooronderstellingen heeft, die zij niet ontberen kan, en faalt zodra zij "autonoom wil zijn en dus zich van de vooronderstellingen niet bewust is — mee dat zij eigenlijk geen werkelijk contact kan krijgen met alle andere filosophische stelsels, die immers óf andere vooronderstellingen huldigen dan die van het reformatorisch Christendom óf wel menen dat zij hun vooronderstellingen niet kunnen, niet mogen of niet behoeven te laten gelden.

Dit nu — en het is naar ik meen niet overbodig dat nog eens te zeggen — is van Dooyeweerds denkwijze bepaald niet de consequentie. Voorzover een wijsbegeerte in plaats van die van Dooyeweerd andere vooronderstellingen bewust tot haar uitgangspunt wenst te maken, zou het juist bij uitstek vruchtbaar zijn, indien zij met hem in een discussie trad bij al die vele vraagstukken, waaraan Dooyeweerd heeft zoeken te demonstreren dat enerzijds een wijsbegeerte, die "autonoom" wil zijn onvermijdelijk tot antinomieën moet komen en dat anderzijds zijn vooronderstelling die antinomieën op een overtuigende wijze helpt vermijden. Haar zou dan zijn opgegeven aan te tonen, dat ook zij, zij het vermoedelijk op andere wijze, dit laatste kan. En voor die beoefenaars der wijsbegeerte, aan wie het nu eenmaal niet gegeven is zich een boventheoretisch uitgangspunt tot bewustzijn te brengen, voor wie met andere woorden wereld en bestaan als geheel raadselachtig blijven, zou de leer van Dooyeweerd dan toch minstens als een uitdaging moeten gelden om zich bewust te zijn van deze lacune in het eigen gedachtenbouwsel en van de voorwaardelijkheid, die zij moet bijzetten aan datgene wat men meent dan nog wél te kunnen betogen.

* * *

Ik ga verder. Men mag, meen ik, zeggen, dat de theorieën van Dooyeweerd zich zelfs in meer dan gewone mate voor gedachtenwisseling met andersdenkenden lenen. Hierom namelijk, omdat hij zijn leer van de boventheoretische vooronderstelling zeer ver — verder dan andere richtingen die op dit ene punt met hem verwant zijn — heeft doorgetrokken tot in de afzonderlijke wetenschappen. Het is vooral juist aan de problemen en aporieën, de "impasses", van deze laatste, dat hij zijn stelling heeft gedemonstreerd. Veel verheugend monografisch werk, zo betreffende de rechtsbronnen, de juridische causaliteitsleer, de souvereiniteit hebben wij hieraan te danken.

Zo is het mijn overtuiging, dat aan de wijsbegeerte van Dooyeweerd nog een grote werking in de breedte en in de diepte te wachten staat. Zij zal daarbij zelf allicht niet onveranderd blijven. Het zou zeker niet in de geest zijn van Dooyeweerd zoals ik hem ken dit te verwachten of te wensen. Wel ontbreekt het gevaar van een wat veel aan de letter van zijn werk hangende school niet geheel — niet meer dan natuurlijk bij een zo oorspronkelijke en pakkende filosofie enerzijds en bij anderzijds het feit, dat grote getallen juristen door zijn school gaan, die zich niet allen tot zelfstandig filosoferen geroepen kunnen voelen.

Ik ben overtuigd, dat ook dit gevaar — als het er een is — zal worden overwonnen. Den jubilaris zij van ganser harte toegewenst, dat hij nog lang — en niet zonder actief ingrijpen — van een hem verheugende doorwerking van zijn levenswerk getuige moge zijn.

Wanneer zal 't zijn?

Of is het gauw een jubileum?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact, te lezen.

Ook verlovings-aankondigingen en geboorte-advertenties worden altijd met veel belangstelling gelezen.

September 8th, 1964 was a great day for the constituency of the Calvin Christian School in Dundas, Ont. Many people had gathered to witness the official opening of the new 6-room school. The Rev. J. Nutma led the devotions and the honourable Ray Connell, Minister of Public Works of Ontario, conducted the ribbon cutting ceremony.

The Rehoboth Choir of Bowmanville under the direction of Mr. E. M. McCoy will present a fall concert in the town hall of Bowmanville, on Friday, October 23rd, and on Saturday, October 24th. Guest soloist will be Mr. Wm. Perry from Lindsay. Time of concert 8.15 p.m.

Wegens ziekte of sterfgeval direct naar Holland?

Telefoneer ons.
Geen paspoortproblemen.

KOOPS
TRAVEL SERVICE LTD.
Het grootste Nederlandse Reisbureau in Canada
543 Brant St., Burlington, Ont.
Open donderdags en vrijdags tot 9 u., zaterdags tot 6 u.
Tel. Burlington: NE 4-1813 (24 uur)

PAULA "SNACKTIME" RUSKS

Top's Importing Limited, Grimsby, Ont.

NOW WITH FREE GIFT COUPONS
Ask for Snacktime by name

WILLEM G. POOLMAN
advocaat
notaris
meester in de rechten
330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

ALS NIETS U HIELP
zijn wij er nog. Wat wij met onze onschad. geneeskruiden reeds 38 jaren bereikten, is onvoorstelbaar. Verdovende middelen genezen niet, kunnen wel fatale gevolgen hebben. Versmaadt niet wat ons in de natuur geboden wordt. Verzending desgewenst in blanco verpakking!
Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18.00 bij vooruitbetaling.
Meldt Uw ziekte en klachten aan
Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

Hamilton Movers
is niet alleen het beste adres voor al Uw verhuizingen, maar heeft bovendien een pakhuis vol met
GEBRUIKTE MEUBELEN EN APPLIANCES
Heeft U een freezer nodig? Ga naar Hamilton Movers. Praat met MARTIN SLAGER om verzekerd te wezen van de beste deal in nieuw of gebruikt.
Voor verdere inlichtingen phone:
Hamilton Movers
129 John St. S., Hamilton, Ont.
527-2795 of MI 8-4326

Support
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
2417 Eastern Ave., S.E.
Grand Rapids, Michigan
a synodical board

ANNOUNCEMENT
Dr. E. A. Pereszlenyi
PHYSICIAN AND SURGEON
is pleased to announce that he
Has Opened Medical Offices
964 ALBION ROAD SUITE 206
Rexdale (Thistletown Plaza)
TEL. 741-1421

THE READING SEASON HAS COME!
We have a better selection than ever before. Selected books for societies, study clubs, libraries and the home. Sunday school books and supplies (attendance rolls, reward tickets, metalic stars, inexpensive wallmottoes etc.) Just received a nice variety sacred music (Philips and World records).
YOU ARE KINDLY INVITED TO VISIT US.
It is a great pleasure for us to serve you. Our (basement) bookstore is open daily from 9 A.M. till 10 P.M.
Christian Book Centre (Anton Lammers)
36 Longwood Road N. HAMILTON, ONT. Phone JA 2-1234

TRAVEL OK TOURS **REISBUREAU**
Bel of schrijf
In Sarnia: THEO HEIKAMP, 133 N. Front Street, ED 6-6169
In Toronto: JOANNE V. D. SPEK, 697 Bay Street, EM 6-9488
O. K. JOHNSON & CO. LIMITED
WORLD WIDE TRAVEL SERVICE

VISION AND OBEDIENCE
Rede gehouden op de jaarlijkse ledenvergadering van de Association for Reformed Scientific Studies, op 11 Februari 1964
door
REV. HENRY VAN ANDEL
In deze opmerkelijke redevoering wordt duidelijk aangetoond hoe de Goddelijke Openbaring van de Heilige Schrift afsteekt tegen de valse, doch soms verleidelijke denkbeelden van onze tijd. Het boekje is in eenvoudig Engels geschreven, doch het geeft een zeer duidelijke boodschap. Een boekje, waaraan ook vooral jonge mensen veel steun zullen hebben.
PRIJS 40¢ per exemplaar.
Uitgave van de
ASSOCIATION FOR REFORMED SCIENTIFIC STUDIES
729 Upper Gage Ave., Hamilton, Ont.

VROUWEN RUBRIEK

Redactrice: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

Contrast

Oftentimes a person wonders at the contrasts in life.

Take the life of a housewife and mother. You "jump"? out of bed early in the morning, full of energy. But how is the "jumping" when the day's work is done? You feel tired and weary from a long day's work, and are sure you cannot positively take one more step.

But somehow you manage to stumble to the "fridge", get out a nice, cool drink, and after a little rest you feel new again.

And what a contrast between a rainy day and a sunny one. I myself enjoy a rainy day. It is so cosy in the house and the rain reveals less dirt, or none at all, as a matter of fact. So—I take it easy on a day like that.

Today is such a day. Although it is not raining yet, it may do so any moment, and so the sun is not aiding me today in finding dirt and dust. Anyway, a person ought to take a rest once in a while in order to see the contrast between work and rest.

Really, a person ought to marvel at all the contrasts there are. And they are not there without a purpose, I think.

The above named contrasts are not so hard to understand or to accept. But there are others also, behind which we would like to put a question mark.

Last week we received word that a young man from the town we recently moved from, had met with an accident. This young man was from our congregation and thus we were really shocked. He left his wife and six young children behind.

Only a few weeks before they had been visiting their relatives in Holland together. What a joy that must have been for all concerned. Now sorrow has taken the place of joy! What a contrast!

One wonders why God allows such contrasts to happen. Why let people have weeks of enjoyment, only to be followed by such a tragedy?

We do not know God's reasoning. We only know what Jesus once said: Come unto Me all ye that labour and are heavy laden—and I wil give thee rest.

So among the sadness and loneliness there is to be found a rest for those who put their trust in God.

Shall we look for one more contrast? I mean the contrast between heavily burdened people and the "rest, that remaineth for the people of God"

Said Paul: "Let us labour therefore to enter into that rest."

May all of our readers, who recently or in the past have experienced such contrasts in life as we just have disscussed, be comforted by God and may we all believe that in this goodness and wisdom God lets us experience such contrast so He can test the depth of our faith in Him. G.W.

— — — — — — — —

The new address of Mrs. G. Wagenar is:

58 Warwick Rd.
STONEY CREEK, ONT.

•

GUIDEBOOK No. 5

Due to the fact that one of the authors is not quite ready with his manuscript as yet, the publication of Guidebook No. 5 has been delayed. Some societies have asked for these new English outlines already.

As soon as the manuscript has been received the book will be printed and made ready for mailing.

Gaat U Kerstpakketten over zee zenden ?

Vraag alstublieft Uw Postkantoor naar de laatste data van ter post bezorging

POSTES CANADA POST

De vertegenwoordiging van het volk

Als een buitenlander ons zou vragen of de stem van iedere kiezer gelijke waarde heeft in Canada, zou niemand lang over het antwoord behoeven na te denken. Natuurlijk is dit zo, het stembiljet van iemand die rijk of invloedrijk is, heeft totaal niet meer waarde dan dat van iemand, die geen cent bezit.

Toch blijkt, dat de waarde van een stem lang niet overal in het land gelijk is. Dit houdt verband met het systeem van de kieskringen, zoals men dit in ons land kent. Is er iemand bijvoorbeeld in het kiesdistrict Iles de la Madeleine, in Quebec, die graag in het federale parlement zou willen komen, dan behoeft hij zich slechts tot 12.000 mensen te richten en te trachten de meerderheid van die twaalf duizend stemmen op zich te verenigen. Is er iemand echter met dezelfde aspiraties in het kiesdistrict York-Scarborough in Toronto, Ontario, dan moet de man trachten de gunst te verkrijgen van 267.000 mensen, of althans de meerderheid van hen.

Grondwettelijk, doch ook uit morele overwegingen, moet het parlement trachten hierin verbetering te brengen, want een ieder voelt dat hier iets niet klopt. Wanneer één man 12.000 mensen moet vertegenwoordigen en een ander 267.000, dan kan men moeilijk zeggen, dat het Canadese volk zijn weerspiegeling in het parlement vindt. Leest men de kamerverslagen rustig door, dan blijkt dit ook meer dan eens.

Trouwens de British North American Act — die de grondslag is van de Canadese grondwet — schrijft dan ook voor, dat onmiddellijk na iedere tienjarige volkstelling de kiesdistricten worden gewijzigd en in overeenstemming met de uitslag van de volkstelling moeten worden gebracht. Dit houdt niet alleen in, dat de grenzen van de kiesdistricten zo nodig gewijzigd dienen te worden, maar tevens dat opnieuw zal worden vastgesteld, hoeveel zetels aan iedere provincie in de federale volksvertegenwoordiging zal worden toegewezen.

De laatste volkstelling heeft plaats gehad in 1962. Herziening van de kiesdistricten (constituencies) had dus reeds lang moeten plaats vinden. De verkiezingen in 1962 en die van 1963 hebben dit echter verhinderd.

Doch ook al zou deze verhindering niet hebben plaats gevonden, dan nog had men niet een onmiddellijke herziening van de kiesdistricten kunnen verwachten. De vorige minister-president Diefenbaker had beloofd een nieuwe en ingrijpende wijziging in de procedure te zullen doorvoeren. De liberalen, die de conservatieven in de laatste verkiezingen versloegen, hebben dit voornemen van Mr. Diefenbaker overgenomen.

Het plan van Mr. Diefenbaker was om de herziening van de kiesdistricten niet meer in handen te geven van leden van het parlement. Deze mensen zijn op dit punt uiteraard niet onbevooroordeeld, in het bijzonder niet wanneer hun eigen district onder de loupe moet.

Vandaar dat de huidige liberale regering een wetsvoorstel heeft ingediend, waarbij deze inter-parlementaire commissie zou worden benoemd.

Zover lijkt alles goed, maar nu is er een ernstig verschil van inzicht om de hoek komen kijken wat betreft de wijze van benoeming van deze commissie. Bovendien is men het er in Ottawa niet over eens hoeveel vrijheid van handelen aan deze commissie moet worden verleend. Toch is men wel overtuigd van de urgentie, en geen wonder. Kiesdistricten in de provincie Quebec variëren in bevolking van 12.000 tot 233.000; in Ontario van 29.000 tot 267.000, in New Brunswick van 23.000 tot 101.000; in Saskatchewan van 37.000 tot 95.000. Eigenlijk zijn deze cijfers ook niet eens meer juist, want zij dateren van de volkstelling van drie jaar geleden. Sindsdien is er wel enige verschuiving gekomen, vooral in de verhouding van de plattelandsbevolking tot die van de steden.

Het huidige parlement vertegenwoordigt Canada niet meer. De samenstelling is nog steeds gebaseerd op de volkstelling van 1951, en iedereen weet hoezeer Canada sindsdien is veranderd. Bovendien — en dit is nog veel meer in het oog springend en veel meer onjuist — het parlement vertegenwoordigt in het geheel niet de schakeringen in de overtuiging van de Canadezen. Toch zijn die er, al vindt men ze niet officieel in de twee groten: de liberalen en de conservatieven.

Men kan niet verwachten, dat een commissie, die nog benoemd moet worden, zal komen met een voorstel om alle kiesdistricten gelijk te doen zijn. Vooral de plattelands-districten wijken sterk af van de grote stads-districten. Hóe groot echter die afwijking mag zijn, is precies het verschil van mening tussen de regering en de oppositie. De regering stelt voor dat er een afwijkings-marge van 20 percent mag zijn. De Conservatieven willen 25—30%. Dit laatste is niet zozeer ingegeven door het landsbelang, als wel door het partij-belang, want een zeer groot aantal stemmen voor de conservatieven is altijd van de farmers gekomen.

Hoe ook, als eenmaal een commissie is benoemd, zal deze toch zeker 14 tot 16 maanden nodig hebben om met een welomlijnd plan te komen. Dit plan zal waarschijnlijk vrijwel alle districten wijzigen. Indien er een verkiezing zou komen vóór de zomer van 1966, zou dit betekenen dat opnieuw met de huidige sterk verouderde kiesdistricten moet worden gewerkt.

Dit is een van de wetsvoorstellen, die al maar wachten, wachten. Het vlag-debat heeft zoveel tijd verslonden en zoveel aandacht van het parlement gevergd, dat er voor een dergelijk ingrijpend en dringend wetsvoorstel als het bovenstaande nog niet voldoende tijd is geweest.

Een Japanse tuin in Lethbridge

(Can. Scene) — De inwoners van Lethbridge in Alberta blijken ver aan de kop te liggen bij het voorbereiden van plannen voor het Eeuwfeest. Door het goedkeuren van de aanleg van een Japanse tuin tonen ze, dat ze trots zijn op Canada, de bijdragen van een van de vele rassen tot de opbouw van Canada erkennen en geven ze een internationale kleur aan het geheel, zo goed passend bij de geest van de 20ste eeuw. De tuinarchitectuur, ontworpen door Professor Tadashi Kubo van de Japanse universiteit van Osaka werd aangenomen tegen de kosten van $185.000. Met de uitgravingen zal reeds dit najaar worden begonnen en in 1966 hoopt men het geheel voltooid te hebben. Ongeveer 300 ton keien, door Professor Kubo tijdens een tocht door de omgeving van Lethbridge uitgezocht, zal worden gebruikt; inwoners van Zuid-Alberta hebben het hunne bijgedragen, door het Centennial Committee op de hoogte te stellen, waar rotsen gevonden konden worden, die zorgvuldig naar vorm, kleur, maat en samenstelling werden geselecteerd. De tuin zal geheel authentiek zijn in ieder opzicht en vele bijzonderheden van de klassieke, Japanse tuinen vertonen.

GAAT U NAAR
Holland?

VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraag volledige inlichtingen
bij:

C. STEENHOF
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

21 dagen vliegreis
MONTREAL-AMSTERDAM

$ 346.90

met gratis trip naar Brussel,
Parijs en Londen.

FOR
Aluminum Siding
ALUMINUM WINDOWS AND DOORS
REMODELLING AND ALTERATIONS
Call
PETER DE VRIES
CARPENTRY
HOME IMPROVEMENTS
Phone 679-4600
MOUNT HOPE, ONT.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....

"CALVINIST - CONTACT" PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk van de Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE NIEUWE WINKEL, door Toussaint Bokma. Een interessant geschreven pocket, die het na-oorlogse zaken- en familieleven in Nederland typerend weergeeft.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
...een er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje ...el bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies gschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

DE SLAANDE HAND, door Hugo Kingmans.
Een vlot geschreven verhaal van de bekende Hugo Kingmans.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

ADAPTED FROM AN ARTICLE

BY

PROF. DR. J. WATERINK

"THE QUIET ONES"

We sometimes meet people in whose presence we feel uncomfortable. **Don't blame them too soon.**

There are also children of the same type, who are easily misunderstood by parents and teachers.

I'm thinking about "the quiet ones".

The problem of people who are "quiet" is not only a pedagogical problem, but also a question of association with one another.

I repeatedly am asked: "What can we do?" in connection with such a "quiet" person or "quiet" child.

It is usually easier to say what not to do, than what could be done in this instance.

In any case, it should not be done the way Mrs. Smith handled it.

Mrs. Smith had visitors. One was a good friend of hers, whom she had known for years, and two ladies, who were guests of her friend. The one lady was a widow. And the other filled an office position. The latter was very quiet. Always. She very seldom spoke in company. Also at this time she said practically nothing.

Mrs. Smith had a lively discussion with her friend and the widow took an active part in it; but Miss Watson remained silent. It seems understandable that Mrs. Smith will continually address the first two ladies. The other one doesn't react anyway. But after a while, Mrs. Smith began to find it a little difficult. And suddenly she said: "Is something wrong Miss Watson? You are so quiet," after which Miss Watson's face turned crimson, and she replied: "Oh no, not at all, I feel very good." "Oh," said Mrs. Smith, "but you're so quiet."

Miss Watson, who was maybe on the verge of making a few comments, if the hostess had perhaps looked at her too once in a while during the conversation, now completely clammed up. She did not say another word all afternoon. But when later she thanked Mrs. Smith for the enjoyable afternoon, Mrs. Smith couldn't help but say: "Oh, . . . well, but I got the impression, that you . . .", upon which her friend interrupted her with: "They don't all have to be such terrible talkers as we are . . ."

That at least cleared the air somewhat.

* * *

Not with adults only, but with children also, one often faces the problem of "quietness".

I was once the guest of a family, who had a little girl of about nine. A sweet child, very reserved overagainst strange guests, but also practically silent to father and mother and the fairly numerous brothers and sisters ranging between five and eighteen years of age. When we had been there half a day, we had scarcely heard her voice. When asked a question she would answer politely and correctly. If mother gave her something, she would say: "Thank you mother," but she would never utter anything spontaneously.

During lunchtime a seven-year-old brother pretty well dominated the entire conversation. "Well," mother said, "I think you've said just about enough. Between you and half a dozen others, we grown-ups can barely make ourselves understood."

"Except Ann of course," said a fourteen-year-old brother, "she never opens her mouth." Upon which mother replied: "Oh, yes professor, could you tell us what could be done about that? Ann is exceptionally quiet, she never says anything."

I saw Ann look up at her mother with terror in her eyes, and I felt sorry for her. And although it didn't sound too polite I couldn't help but say: "It is very difficult isn't it, some talk too much to your liking, and others not enough. It is not so bad when someone doesn't talk because he hasn't anything to say, it's worse if someone talks, and hasn't anything to say."

I had hoped mother would understand, but she continued: "If you only knew how often we have said to her: 'Child, why don't you say something once in a while,' but it doesn't help. When she was 5 years old, we used to say: "Ann has lost her tongue."

Then an eighteen-year-old sister interrupted and said: "Mother why don't you stop saying these things. Don't you realize how bad Ann feels about it?" Ann promptly burst out in tears. To which mother somewhat perturbed answered: "But child, what is the matter now, I didn't say anything wrong."

Mother didn't understand that this incident would further inhibit Ann's ability to speak.

* * *

In order to know what we must do, when adults in society, or children at home are so quiet, we must find out why they are so quiet. And then I wish to point out that there are two kinds of "quietness".

There is the one type, who has no need to talk. They take in impressions from the world outside, they digest these impressions by themselves, and do not feel the slightest need to relate what they inwardly experience. They are the so-called "introverts". They often have a richer inner life. Often, not always, this depends on different factors.

It speaks for itself that through comments about "their being so quiet" one doesn't aid them one little bit. And you shouldn't think that these people can't enjoy themselves in a group in which they don't participate in the conversation. On the contrary, they experience many happy moments when others carry on lively discussions. They simply don't feel the need to talk.

Quite different is the second group. They are the inhibited ones. They are basically, consciously or unconsciously "restrained" from speaking. They would like to talk, but they feel they don't know how. You will get a positively opposite effect if you "try to get them to talk". They know quite well themselves they have difficulty speaking. They don't in the least like it, and feel they stand out because of it, which gives them a feeling of ashamedness and an inferiority complex.

And through that feeling they become more inhibited to speak. If you and others continually bring that to their attention, it will make things worse, rather than improving their situation. Then comes the problem: I'm an exception, I behave stupidly, they think I'm quiet, and so; I don't count like anyone else.

When a child has these inhibitions, and mother repeatedly says: "You must talk more", then the result will be that the child becomes more quiet. And when little Ann experiences a situation as in the above mentioned, then it means, she will become even more shy, all courage leaves her, and she will get the feeling she is an outsider. Naturally she won't be able to talk at all.

It is possible that an adult, who goes through an experience like Miss Watson, suddenly overcomes all fears, and blurts out a sharp or sniding remark, so that the hostess afterwards might remark: "You have to watch these quiet ones, she turned out to be a real cat".

* * *

"Well then," someone might say, "this is all fine and dandy, but tell me how it should be done."

May I first talk about adults associating one with another, when a silent type is in their midst. I will take as example the same four ladies. The hostess will see to it that she addresses this particular person as well as the others. She will include her in the discussion, and doesn't let on she notices that one lady doesn't say anything.

A first must is, that the lady feels at home. In this manner she will feel that she is left free. If she wishes to talk she will do so, if not, she won't. For that reason the hostess should not force her to speak by asking a more or less direct question, such as: "Tell me, where do you work; do you like your job?" etc. The lady shouldn't be made to feel: "I've said something, and obviously it creates a sphere of relaxation in the group."

If she does come out with a somewhat unfortunate remark, one shouldn't say: "I don't agree with you at all". We should unnoticeably give such a person the chance to re-enter into the discussion, when she can bring up enough courage to do so.

This particularly for those, who through inhibitions do not dare speak. Perhaps a subject will be brought up which has their special interest, and about which they will talk. The introvert would probably not say anything all afternoon.

* * *

Also with children one needs to understand the situation. This is naturally much more complicated than an ordinary visit. These children are home everyday, and everyday again members of the family notice how quiet they are.

There is only one possibility to correctly handle this type of child, and that is to give them a complete feeling of freedom. They may talk whenever they want, and they may refrain from talking whenever they like.

These children especially feel, that they sometimes speak at an inconvenient moment. Brothers and sisters, as well as parents must realize that with that type of child in particular, remarks and comments are not in order.

Repeatedly adults also, who feel uncomfortable, react at the wrong time in a wrong manner. In this way also a child, who reacts at the wrong moment, will receive new inhibitions if you find fault.

But mother will discover that when her child is with her alone it will talk. Don't say: "Well, you can talk now", but be thankful that the child feels less inhibited over against you.

Sometimes a child, who is very quiet at home, will reveal a different attitude when it is with playmates. A mother once said to me: "At home she won't speak twenty-five words in a whole week, but as soon as she is alone with her girlfriend, she talks a blue streak. We find that strange and impolite. We know now she can talk, but won't."

Let parents understand that their child **cannot** talk to them, or brothers and sisters, but that she has no inhibitions over against children of the same age. Let them be thankful that the child has found an outlet for her feelings and emotions. This is a start to recovery.

I hope my readers will know now how to handle and react to the "quiet ones". I hope they also know why.

THE WORLD AROUND US

The Challenge of India

by JOHN VRIESINGA

People who have a long standing and first hand knowledge of conditions in Asian countries insist that a frightening shortage of food lies at the root of all political, economic and cultural unrest of the awakening continent.

This view, though it may be the result of a purely materialistic outlook, certainly is an interesting one and seems to go a long way in explaining all sorts of developments. Even only a first cursory glance at the Asian countries ends it credulity. Our own background, with its more than average knowledge of and interest in for instance Indonesia bears it out: we know that Sukarno has to twist many facts to pacify his rice hungry millions.

Other countries, Korea, Vietnam, Laos and even giant Communist China itself, are constantly wrestling with the question of how to produce enough food for their ever more rapidly increasing populations.

A good case in point is the mysterious and impressive nation of India, which often plays such an important role in the scene of world politics.

For centuries England's most important colony, the country gained complete independence in 1947, and now is one of the British Commonwealth of Nations, along with Canada, Australia, South Africa, etc. As a matter of fact, with its 465,000,000 population it is by far the largest member of that family.

But even though the country is a weighty factor in world politics today, even though it has been exposed to Western progress, more than any other Asian country, even though it openly embraced, and practices Western style democracy, it is little better off, economically speaking, than its neighbours.

Only quite recently the newspapers carried reports of famine conditions in certain parts of India's more than one million square miles, resulting in political unrest, a vote of confidence in the government under Nehru's successor, Shastri, and even in never substantiated rumors of political murder of the National Solicitor General in his own fashionable government district home.

Famine conditions like this last one are nothing unusual in India. Hardly a year passed by without some part of the country going hungry. It is a result of the terrible imbalance of population and economic strength, that is typical of all of Asia. Statistics indicate that in India a new baby is born every two seconds; another mouth to be fed for years to come. But the production of food, frantic government efforts and large scale foreign aid notwithstanding, has hardly increased at all. Is it wonder that experts make gloomy predictions and advocate drastic birthcontrol as the country's only real hope?

The predictions bring to mind India's history which is dotted with accounts of terrible famines. In the 12th century a famine lasted for eleven years. Even as late as the eighteenth century, when Europe was basking in relative wealth, untold millions of India's inhabitants died of hunger, their dead bodies strewn over streets and fields as survivors were too weak to bury them. A description of these conditions irresistable brings to mind Jesus' prophecies regarding the end of time. And unless drastic improvements are made it seems that the country again is heading toward such terrible things.

In trying to effect improvements the government has to overcome tremendous inertia on the part of a largely illiterate population, steeped in poverty, superstition and devil inspired tradition. In many areas the farmer still plows his field with a pointed stick for plow, uses the dung of the sacred cow for fuel instead of for fertilizer, and vehemently resists attempts at modernization.

One has to consider these factors when pondering the position of India in the world of today. Its political leaders represent a backward people with only a thin uppercrust of intellectuals. It is the country's size and the immensity of its population coupled with its position on Asia's mainland which lends such political importance to it.

But its leaders are shrewd politicians and diplomats. Mahatma Gandhi wielded tremendous influence. His successor Nehru was a towering figure. And it appears that Nehru's successor Shastri, only in physical stature is less impressive than his late leader.

Nehru has determined India's place in the world's political scene. He very carefully and adroitly balanced it between east and west. Here was another man who aspired to be the leader of world's non-aligned countries, non-aligned in the struggle between communism and freedom that is. Nehru realized that his country had no future without aid. He realized that his was Azia's largest country, excepting China; that in this part of Asia, his country was the natural leader. So he graciously accepted aid from the communists as well as from the west, meanwhile maintaining a strict neutrality. This is the position that gave India its political importance in the world of today. In a manner of speaking, the country has become the testing ground between the two systems: communism and "capitalism".

The developments within the communist camp, the feud between China and Russia, has somewhat complicated this position although not yet materially upset the balance.

China also realizes that India is the key to the political future of Asia. It realizes that it enters the scene now as the third party: America and Russia already heavily committed in India's future. But is also realizes that its own geographical position in relation to India gives it a decided advantage.

Do you remember the Chinese invasion of Indian border territory a few years ago? Hordes of communist troups swarmed in from the north in true Chinese fashion. India momentarily forgot its internal disputes and rallied behind a nationalistic drive to resist the invasion of its territory. But its army was no match for the ferocious Chinese and kept retreating. Then suddenly the Chinese advance halted and

(Continued on page 10)

Dr. P. Y. DE JONG
Dr. R. KOOISTRA
Rev. F. GUILLAUME
Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT THE COVENANT PEOPLE IN THE CRUCIBLE

No. 4

BACK INTO EGYPTIAN BONDAGE

(II Kings 23:31-35)

Parallel passages:
II Chronicles 36:1-4
Ezekiel 19:1-4
Jeremiah 22:10-12

Key to the lesson:

The basic message of this part of God's self-revelation is that the theocratic king, representative of God's covenantal dealings with his people, goes into bondage according to God's own word. From this bondage Israel had been rescued, but its continued enjoyment required faithfulness to God's word. When Israel refused such loyalty, the curse of the Lord came upon them. This initial return to bondage was a warning by which the covenant God served notice on his people that unless they repented, the king and the nation would be completely enslaved. Yet in manifesting this just judgment against the people's sins God was preparing the way for the true Davidic king, our Lord Jesus Christ.

BACKGROUND NOTES

The reformation under Josiah, which at first seemed to be like the dawning of a new golden day, was cut short. The masses among the covenant people had hardened themselves in their worship of the false gods. Hence the reforms were temporary and touched only the surface of everyday living. Why is obedience an integral element of the covenant-relationship? Does this make the covenant with God conditional? Explain. Why must the call to reformation be proclaimed without ceasing?

Now Josiah was dead. Against God's solemn warning he had pursued after Pharaoh-necho. Remember that the ancient world at that time was politically as disturbed as today. Assyria was crumbling; threatened by the rising power of the new-Babylonian empire farther to the southeast. This disturbed the king of Egypt, who desired Assyria to remain a strong buffer-state between his sphere of influence (the eastern shores of the Mediterranean Sea) and Babylonia. Hence he rushes northward shortly after his accession to the throne in 609 B.C. The next year Josiah meets him and is slain. This gives Pharaoh-necho a wonderful opportunity to extend his power over Palestine and Syria, both of which had in times past been subjected to Egypt. Josiah had pursued an anti-Egyptian policy in politics. Now the question was whether this policy would continue after his death. Compare the political situation with the tension between the U.S. and the U.S.S.R. today. Why was it sinful for Josiah to meddle so directly in power politics? How can the church today speak relevantly to the political order and still not involve herself directly and institutionally in politics? Can you show how the great church councils and even denominational synods today tend to meddle directly in the political order? Why is this fatal for the church as true church of Christ?

Against this background we see how the people at once enthrone Jehoahaz. He is the theocratic king whose captivity is related here.

THE OUTLINE

The theocratic king goes into Egyptian bondage - - -

A. **In consequence of his serious sins**
   1. Note and discuss the seemingly auspicious beginning. "The people of the land," likely the dwellers of town and villages and countryside, instead of the inhabitants of the capital city, make him king. Is there more conservatism in those places than in the central city? Likely they chose him because he was inclined to Josiah's anti-Egyptian policy. To the common people Babylon did not seem nearly so much as a threat as Egypt which was close at hand.
   2. He was made king in spite of the fact that he was not the eldest son. Compare him with the next king in age and in ancestry (different mothers). Notice the intrigues which played in the background. Ezekiel refers to this plainly — his mother as a "lioness" among the lions. Compare with the dynastic struggles at the time of David's sickness and impeding death. Show how these stemmed from polygamous marriages of the kings. Was this a judgment of God? Is polygamy always wrong? How about on the mission fields among primitive peoples?
   3. Yet Jehoahaz' trust was not in the covenant God. He was devoid of that faith-obedience which basically characterized his father's life despite his involvement in power-politics. This man, Jehoahaz, even as the king's son had no appreciation for his father's reformatory activities. He continued in all the sins that his fathers had done. Which were these sin? What is idolatry? Mention some modern forms of idolatry. Remember that he sinned as "king", thus in his office. Is this more serious than the sins of a private person? Why do we expect more, e.g., of ministers, elders, political leaders, etc., than of the man in the street? Is this fair? Note also the corrupting influence of court life and of political maneuvering under the influence of the queen-mother, Hamutal. Why is parental influence so significant? How does God use this in maintaining his covenant?

B. **According to the Lord's own word**
   1. Notice the significance of God's covenant warnings — the threats with which he had come to Israel from the very beginning: (a) scattered among the nations, Deut. 4:26; 28:64f; (b) utterly perish as a nation, Deut. 6:15; 8:19, 20; (c) conquered by a foreign power, Deut. 28:13, 49f; and even brought back into Egyptian bondage with ships, Deut. 28:68. Note the "holy irony" of God in this! And every word is fulfilled. Nothing is more powerful, for good or ill, than the Lord's word. It rules over all things. Why? How then should we respond to every word of the Lord?
   2. This does not exclude the use of human agents employed by the Lord to carry out his judgment. God's activity in the world is never in addition to "natural events". It is shown in and through all events, since he is Lord of all. What comfort is this to us? How should we then read history? Does it deal just with bare facts?
   3. Note how he was taken captive at Riblah, on the Orontes river in Syria. Why was Pharaoh up there? Likely this was by treachery on Pharaoh's part. The best explanation is that Johoahaz was anti-Egyptian while the brother now set up by Pharaoh was pro-Egyptian. Note how these men, having forsaken the Lord, sought security in their political policies. And God therefore brings judgment upon them as those who reject him.

C. **As a solemn call to the people**
   1. Here before their very eyes the people should see God's word in action and take warning. He has not yet completely finished with them. Implicit in all this is the call to seek strength and security in Jehovah.
   2. Not also the disgrace to Judah. No longer were they independent. A foreign king decided who would rule them. Also heavy tribute (nearly a half million dollars, worth then much more than now) was imposed. And this the new king pressed out of the people, not out of the royal or the temple treasury. Perhaps this was done because he was angry that they had set up his younger brother. Take note also of the sufferings which this occasioned.
   3. Thus Israel's future looked extremely dark. The glory of the Davidic house and kingdom were departed, because the people and rulers no longer sought their glory in the Lord and his covenant grace. What warning is there here for us and for the church today? God was exposing the bankruptcy of the people, also to point to the need of tue coming of David's greater son, the Lord Jesus. How and in what sense is he the true and eternal king?

Gleanings from the Press

From Hither and Yon

When Machine Replaces Man

Some 60 lumber-men toiled away in the timberlands of British Columbia's interior. They swung their axes, pulled their cross-cut saws and with their horses dragged the logs to the mills. A community of able-bodied men, rough but strong in the contentment of a job well-done. Communities like these, with many variations, in many different places, have made Canada what it is today.

Such communities are now fastly disappearing. The ax and the saw have become museum pieces of a day gone by. Engine driven power saws sing their grim song amid the trees that offer no resistance to the fury of racing steel. One caterpillar replaces a herd of horses. One man, with the greatest of ease, equals the productivity of 30 skillful lumberjacks of yesterday. This is but one example of the thousands of other honorable trades that have become out-of-date, replaced by machines which work far faster, better and more conveniently.

This revolution has not been taking place unnoticed. It could not; too many workers have been sent home to join the ranks of the unemployed. Industrialists, union leaders and government officials have cudgeled their brains to find a solution. The problem has become very pressing, with thousands of jobs eliminated every week on this continent because of automation. Early this year, John I. Snyder, President and Chairman of the Board of U.S. Industries Inc., termed automation "our greatest domestic problem". He maintained that automation has been a major factor causing loss of jobs in the U.S.A. at the rate of 40,000 a week. He points out that much harm is done by the emergence of a whole series of delusions that are accepted as solutions to the problem and which have "a deep tranquillizing effect on many men and women who otherwise might help solve the human problems automation is creating".

There is first of all the fallacy of those who think that automation just is not going to eliminate many jobs. He points out, as an example, the situation in Detroit, the centre of automation and at the same time the country's largest and most critical unemployment area. In some major industries employment has dropped with 40% while production has doubled.

Another fallacy is that automation will automatically create new jobs, mainly through operating, building and maintaining the machines. This is definitely not so. Experience has shown that after the initial "de-bugging" of automated machines they require very little maintenance. If this were not so it would not make economic sense to automate.

A third fallacy is the desperate nation that people replaced by machines can be retrained and placed immediately in other jobs requiring higher skills. However, one cannot force people into retraining, and after you retrain them you cannot manufacture jobs out of thin air. Automation affects every branch of the economic process. A cabinet maker may be retrained to become a bookkeeper but bookkeepers themselves are being replaced by computers.

Union leaders have pleaded for a shorter work week as the only workable solution. It seems to make sense; machines produce so much more: let industry pay the same weekly wages to a worker for 30 instead of 40 hours. This would at least somewhat halt the exodus of employees. In economic terms, however, this is just not possible, with competition being what it is. Such shorter hours simply mean a wage increase of twenty to thirty percent.

It has become frightfully clear that automation presents a problem of such magnituted that not one segment of society can solve it alone. A satisfactory solution can only come from a concerted effort of a whole nation, and it will need a morel spiritual basis which only a religious revival can produce.

It is clear that automation cannot be stopped. Nor should it be. The human race will be able to produce the necessities of life with a minimum of hands. This will free large segments of humanity to be productive in other areas. These areas will increasingly centre in the endeavors of the human spirit in the various fields of art, scientific research, education and the development of hiddes resources. This development must be seen in direct relationship to the cultural mandate which God gave to Adam in paradise. The means for such endeavors will be available since the production of basic needs will be far cheaper through automation. But such will only be possible when a halt will be called to the outdated systems of rugged individualism, unfettered competition and the class-struggle between labor and management.

This can only be done when biblical norms are heeded and moral spiritual values are once more respected. The government's influence will be enhanced and this will place a severe strain on democracy. Political parties will have to refrain from striving for short-range political victories and seriously apply themselves to seeking solutions to these vexing problems. Only when the whole nation will know itself involved in this great problem — which at the same time is a great challenge — only when we are willing to scrap outdated concepts of indivindual liberalism and collective class-struggle, only when we will see a great challenge of developing this earth and its fulness according to a God-given mandate, only when we seek for a revival of moral and spiritual concepts and apply them to the present world-order, only then will we enter upon roads which will lead to a solution to the problem which automation now places before us in frightful proportions. If we don't the unemployed will become the biggest union the western world has ever known.

— Louis M. Tamminga, in The Christian Vanguard.

The Challenge of India

(Continued from page 9)

eventually withdrew to its original position, there to remain as a constant threat.

What was the point of this action? the world wondered.

It didn't need to wonder long.

All Mao Tse Tung had wanted to establish in ordering the military action was China's presence, China's vastly superior power in the North. The impression was not lost on intelligent Indians. It will not be lost on its less intelligent, even its illiterate millions, should the day come that a constitutionally elected government no longer can handle the continuing food crises and the country resort to chaos. Mao Tse Tung would love to play the role of saviour to the hungry millions then.

No one knows or can attempt to predict how the situation in hungry Asia will develop. We can hope and pray that ways and means will be found to alleviate the tremendous suffering that has continued through the centuries until now, with only small prospects of improvement today.

There are certain things we would like to point out, however. If food is, and has for so long been, the key to Asia's problems, there will be millions of Christians, those having lived in the past and those living today, who, individually as well as nationally, will have nothing to answer when in the final judgment Jesus says to them: I was hungry and you gave me nothing to eat. Much of all our christian actions may not be sufficient excuse for our personal failure in this respect. It is a thought we may just keep in mind now that the season of Christmas-luxury spending is again rapidly approaching.

Let's Play Chess

Editor: Mr C. HESS

FIRST SERIES OF PROBLEMS IN OCTOBER

No. 128
Author: Th. C. L. Kok
Black: 4 pieces

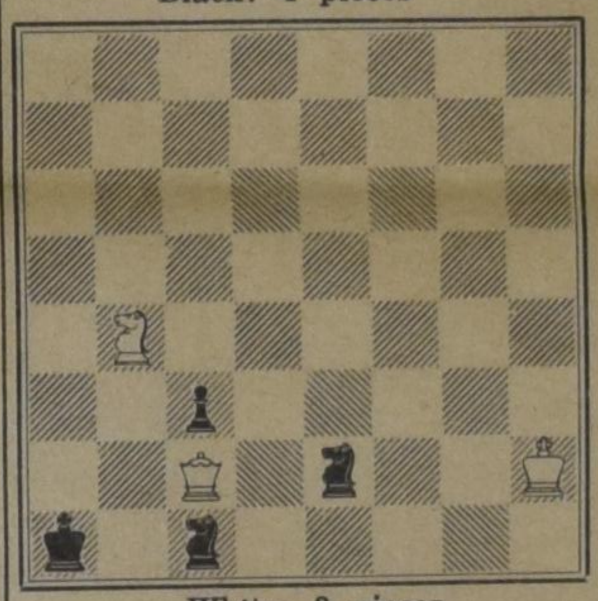

White: 3 pieces

White to play and mate in four moves. (3 points)

No. 129
Author: J. Szöghy
Black: 9 pieces

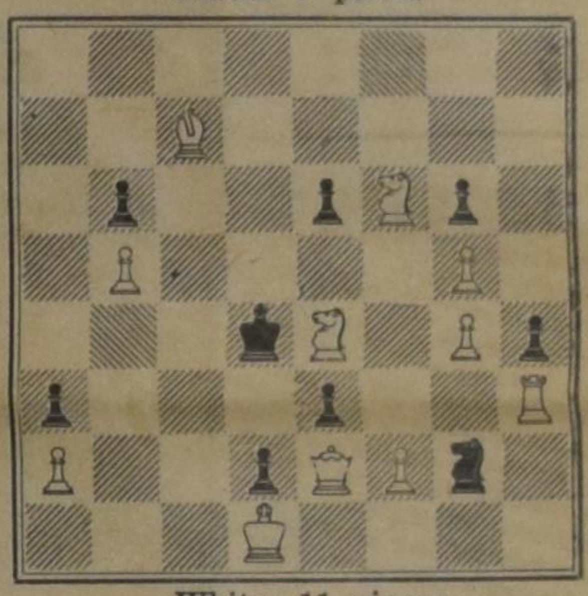

White: 11 pieces

White to play and mate in two moves. (2 points)

NOTES

1. The two problems of this series are of very different character. The first one is more or less artificial. The second one is a real two-mover with quite a number of variations. Doubtless, you will like both of them.

2. No. 128 is not hard. It could simply be marked with 3 points instead of 4. The clue is rather evident. What else could you do in this situation? Notice that there is no solution in 3 moves. The full solution is asked for.

3. No. 129 belongs to the so-called tempo problems. If black is to play, white can mate the black King in one move. You should try that out first. If you want to keep the given position you should seek for an "innocent" key-move. The solution should be given in full, all different variations included.

4. The deadline for the October solutions will be published together with the second series, two weeks from now.

FIRST CHRISTIAN HIGHSCHOOL IN THE WEST

by

REV. MICHAEL DE VRIES, Pres.

On Tuesday, September 8, the Christian Junior High School in B.C. held its opening exercises in the New Westminster Christian Reformed Church. Sixty-two students enrolled. There are 30 students in grade 8; 22 students in grade 9 and 10 students in grade 10.

This Junior High School is operated by the Association for Christian High Schools in B.C. In May of this year the Association took over from the John Knox School Board in New Westminster which had operated this school for two years with an enrollment of 48 students. The John Knox School Board has generously vacated 3 classrooms for the Junior High without any charge. These fine facilities may be used for the next 4 to 5 years.

The students will be taught by three qualified teachers plus some part-time help. Mr. J. Sidney Van Der Laan is the principal. He is a graduate of Calvin College and received a Master's Degree from Western University. Mr. Van Der Laan has seven years of teaching experience, two of which he served as principal of a Christian Junior High School in Florida. Mr. T. Breedveld, teacher of English and History, was graduated from Calvin College and has three years experience. Mr. C. Hamming, a recent graduate of Calvin College, will teach Mathematics and Science. French will be taught, on a part-time basis, by Dr. Wynja. The curriculum is in complete harmony with the provincial requirements.

Tuition is kept as low as possible. For students with no brothers or sisters in a Christian School the cost is $24 per month (12 months); for others $11 per month (12 months).

The Association has purchased two schoolbuses for the outlying areas. Students from the Greater Vancouver Area are charged 25 cents per student per day for this transportation.

Membership in the Association is 18 dollars per year. Though the interest in Christian Education on the higher level is increasing, until now we have had only 30% of the families in this area support the Association. A Drive is planned to increase the membership.

The High School Board has the mandate to buy approximately 5 acres of land and to work out plans for future buildings. B.C. is well on the way to a full-fledged Christian High School!

World's Fairest Gardens

New York, N.Y.) (ED) — With the Fair's first season half over, it turns out that some of the least heralded attractions are getting the most visitor attention. Case in point: the lovely gardens from every corner of the globe.

There are the Spanish Pavilion's five patio gardens — relaxing retreats with their pools, fountains, flowers, trees and statues, all typically Spanish.

Japan's exhibit is filled with Oriental flower arrangements and gardens in miniature. There are gravel walks, and stepping stones spanning a dry lake of pebbles. Also on the Oriental theme, the Hong Kong pavilion features a stylized Chinese garden.

Each of the countries along the Inter-American Highway — from Mexico to Panama — is represented with tropical plantings in the exotic Pan American Highway Gardens. Sculpture and artifacts from the seven countries and 12 photomurals representing scenes along the Highway enhance the Gardens' scenic four-acre park.

The Fair's president, Robert Moses, requested that exhibitors leave 40% of their space for open areas and gardens. Result is that over 200 exhibitors display imaginative and delightful open-air terraces, streams, waterfalls, pools, gardens, lawns and park areas with benches beneath cool shade trees where visitors can relax and enjoy themselves.

In every instance, the landscaping around the pavilions reveals high standards of good taste, and the use of quality plants and expert workmanship. Statistics, too, will impress both gardener and non-gardener alike: there are 4,000 major trees such as oaks and maples; 1,300 minor trees (crabapple and hawthorn among others); 65,000 ground-cover plants; 25,000 flowering and evergreen shrubs. In September, 90,000 chrysanthemums have been planted. Next spring about 108,000 tulips and 315,000 flowering bedding plants will bloom.

Thousands of acres of lush Merion Kentucky Bluegrass have been seeded or sodded throughout the Fair. What's more, there are no "Keep Off The Grass" signs preventing the estimated 70,000,000 visitors from enjoying the network of parks, malls, laws and gardens up close. The grass of choice at the Fair, Merion, is beautiful, yet sturdy enough to withstand the heavy traffic during the Fair's two years of operation.

Trees planted for the 1939-40 New York World's Fair line many of the malls and promenades giving the grounds a finished appearance. The exhibits of this type. The General Motors pavilion has taken advantage of many of these plantings. Lovely examples are the Japanese hollies and Scotch pines. There are also Japanese cherry and double-flowering peach trees, and a Japanese white dogwood 70 years old. A natural outcropping of moss rock is the focal point of a sloping side lawn; beds of red begonias further down the slope provide a color accent.

The Julimar Farm Pavilion has turned 95% of its area into nine formal gardens. There's a Renaissance Garden with formally laid-out paths and pools, fountains, topiary work and beds of marble chips edged with boxwood, an oval English Garden, a Polynesian Garden, an Entrance and an Atrium Garden, a New England farm yard, a Japanese Garden with bonsai trees and flowering shrubs, a landscaped Penthouse Terrace Garden, and an Herb Garden designed especially for the blind so that they may touch, pinch and smell the herb plants. At night Julimar's gardens are spectacularly lighted.

The non-sectarian Garden of Meditation has a free-form pool of still water, benches for relaxing away from the mainstream of Fair activity, and rustic plantings of many varieties of trees, shrubs and flowers set among sweeping lawns in the Fair's only hilly section.

Several houses, each differently landscaped, are on display. Visitors can "take notes" for their own homes. On a two-acre plot are three houses furnished in traditional, contemporary and modern motifs, all landscaped accordingly.

The American Gas Association pavilion features a unique Indoor-Outdoor Garden. Streams flow through the exhibit itself. Floating beds of fragrant flowers and lush foliage, changed seasonally, highlight the pavilion.

There are even forests at the New York World's Fair. Sinclair's Dinoland has a pseudo-forest of "prehistoric" vegetation — 42 ginkgo trees, 159 metasequoia (Dawn redwood) and 22 southern magnolias (all plants basically unchanged since the Ice Age). Ferns and other plants that made up the dinosaurs' diet are also included. Scott Paper's pavilion is in an Enchanted Forest of lush evergreens and deciduous trees. IBM's landscape architects selected plantings to stimulate conditions of a natural woodland: shrubs, ground covers and ferns grow as they do in the wild. Massed honey locusts and gray birches create thickets; splashes of color are provided by massed plantings of orange-red and pink geraniums and chrysanthemums in fall, tulips in spring.

If you haven't traveled the country much, you'll have a chance to do so at the Fair. Twenty-eight states have created a true image of their climate, terrain, and plant life.

Next door to the Fair are the Queens Botanical Gardens (Fair-goers can get there over a ramp). These gardens were part of the "Gardens on Parade" exhibit of 1939. A 25-acre arboretum, plus another 10 acres of lawns, walks flower gardens, flowering trees and evergreens are a gardener's delight.

Anyone who loves the outdoors — great trees, velvety stretches of lawn, beautiful gardens, pools and fountains — will be really at home at the Fair and the World's Fairest gardens where nature has been given top billing.

Top right—LANDSCAPING MAKES THE DIFFERENCE—Here's a view of the magnificent General Motors Pavilion at the New York World's Fair. The two flowering trees, magnolia stelatas, flank a cluster of azaleas. The tall tree is a weeping beech and the evergreens by the side of the building are Scotch pines — which, incidentally, were part of New York's 1939 Fair. The lush "carpet" is Merion bluegrass.

Centre—THE TROPICS COME TO NEW YORK—Each of the seven countries along the Pan American Highway — from Mexico to Panama — is represented in the Pan American Highway Gardens with plantings, sculpture and artifacts, some of which are shown here. The photomural in the center represents a scene along the Highway.

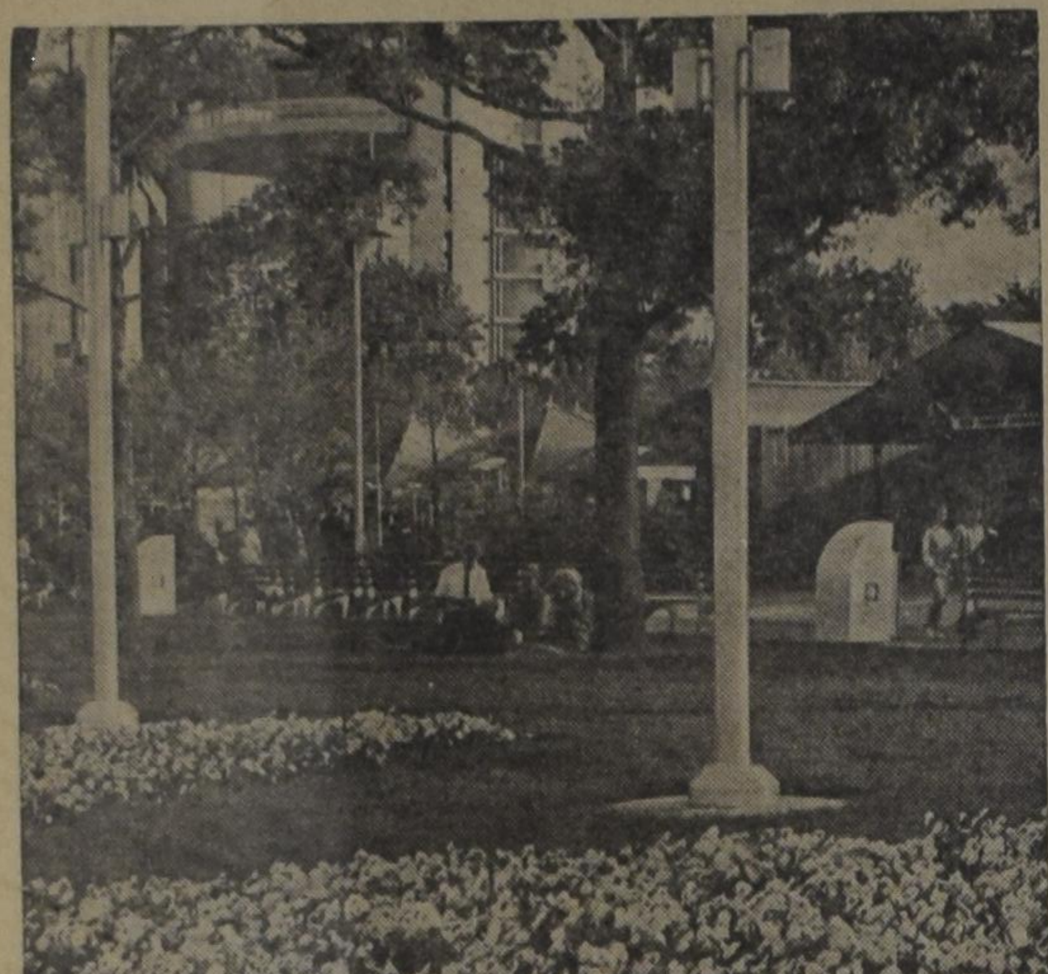

Bottom left—IT'S A FLOWERY AFFAIR—This views of the Court of Nations illustrates how flowery the New York World's Fair is. The diamond-shaped flower beds are blue ageratum and they're surrounded by a lush grass carpet. There are no "Keep Off the Grass" signs at the Fair, so visitors can enjoy the lawns, flowers, and gardens up close.

—Photos courtesy MERION BLUEGRASS ASSOCIATION

AND OUR GOD, FOR CHRIST'S SAKE

*(Meditation at Trinity Christian College retreat, U.S.A., September, 1964) *)*

It is so easy for us to forget how unorthodox God is: loving stiff-necked fakers, becoming man in time, calling billions of stars individually by name, disdaining successful politicians—what Paul called the foolishness of God wiser than the best human thought. It is so easy for us with our nose to the grindstone of earning money to go to college or put the kids through Christian school or keep the refrigerator filled with food, in the routine of daily work and Sabbath observance it is so easy for us to dispose of God as some kind of Papal Theologian holed up in a corner of heaven somewhere deep in paper work, keeping the sects and denominations straight, ear to the ground for the latest excommunications and ecclesiastical promotions, God as Chief Archivist and Supreme Court of Spiritual Affairs, before whom you have to take that unpleasant final exam at the end of life's course (be ready to turn on a crammed amount of repentance), who dispenses history now by remote providential control, surely not concerned about me and my toothache, heartache, or pain in the head—

An even easier way to dispose of the living God, easier than this traditionally sanctioned pontifical abstraction, is to trade Him in for a flashy contemporary substitute; there are all kinds of models. None of us, I suppose worship the inlaid gold and silver graven images Isaiah talked about. Did you notice the irony of the Word in describing how the lower-middle class income bracket, who could not afford metals, hunted around for a tree that wouldn't teeter-totter but stand up—then you have something worth praying to! People today—I am talking about believers as Isaiah did—are less crude and less honest about the strange gods they serve in the name of a christened Western Civilization. Scholarly churchmen, tripping over their jargon, have raised an idol to Inter-subjective Human Peaceability and Love to which it is recommended all mankind in atomic danger kneel. Less well paid and traveled servants would raise an Ebenezer of *securitas*, tenure, just a little more guaranteed fat of the earth, please. Some bow down to Chul-ture, high brows willingly smeared with grease paint, fingers discolored by ink—the pity it is profaned rather than consecrated! And many who wouldn't be caught dead with the pagan romantic gush of Edna St. Vincent Millay's poetry in their mouth embrace the latest shape out of Detroit with "O world of chrome and steel, I cannot hold thee close enough!"

Everybody in this room has been catechized enough to fill in the blanks "Jesus Christ" or "God" when asked what do you live for, thinking in a kind of Aristotelian theological way "of course God should get me in the end." But the Bible is piercingly concrete: whatever you live for daily, unthinkingly, habitually, whatever drives you on *in* your work and play, that is your God! no matter how many blanks you fill in. And if a man does not actually live for the God of Isaiah, if you have lost Him somehow, there is no hope and no comfort and your life is a teeter-tottering bad joke.

You know who the God of Isaiah and Hosea and Jeremiah and Ezekiel and Paul is? The Holy One JHVH majestic Creator of the universe, world without end, jealous with the mad intensity of William Blake's hoary figures to save his glorious creation and rule it by his lowly chosen people, the majestic Sovereign of the heavens who showed himself off to the world fully in Jesus Christ. You got that, right? Jesus Christ, the sonofa Jew. God showed up on earth not as Mr. America nor as an anemic patsy; He was a Jew! that aimlessly roving, spit upon race, hated since the selection of wandering Abram in Ur of the Chaldees, so that Christ's complaint was more than poetry—"Foxes have holes and birds in the air make nests, but the (Jewish) son of man has no place to lay his head." A Jewish man of like passions to us: did you think Christ did not get tired praying all night? was not tempted to grab power the devil offered him? he did not yearn for a woman?—like us in all things, without sin. That is why the high and mighty God Jehovah can come down to us as we are in all our humanity, weaknesses and stumble-down flight, why Isaiah reveals the great Lord God leading his people in tenderness. He understands our human longings and pain and can shepherdly cuddle us close to his body; in disappointment He leads us out beside stilled waters; and when you just got too much to do, can't do it all, He keeps you moving steadied by his strong encircling arm.

Such tender mercy and plenteous grace flows from God to his people only because of God's incomparable, almighty Holiness! Holy, holy, and again holy! is the God of Isaiah, and our God for Christ's sake! Sovereign Lord of all creation and history—that is what Isaiah 40 says. His Holiness is not some kind of untouchable Wholly Other sublimity for sheer beholding reverence, a thing of utter spotlessly saved purity. God's *sanctitas* is for sanctifying the world, for redeeming his myriad creations wasted by disobedient men and troubled by devils; God's Holiness spurs reconciling all things to Himself through Jesus Christ, and has Him healing, making holy, happy, holiday for his wandering, captive people.

That brings us around to the nub of the matter—a whole college listening to Isaiah 40!—to the Old Testament kind of surprise hidden in the comfort with which the Word of God began this evening devotion. God's eternal Holiness speaks his jealous lordship of every thing made: His special cleansing of you and me from past guilt, making new his covenant people in an act of unutterable love and pardon, this comfort sweet with a retreat's kind of refreshment is concluded with: Get out! and build me a road! That's the peculiar, striking richness of the Old Testament: gentle and brusque in the same breath, no sentimentally, buoyant by its very unsettling directness.

But what in heaven's name for! "build a road" if everything is under Jehovah's control, even before the foundations of the earth? or was it under control after the moon turned red and the sun blinks out and the heart of the earth cracks into pieces?

The understanding of creation's operational fabric behind this Biblical directive to build a road for the Holy One gives unbelieving logic fits and Christians too hesitancies. A road in the wilderness? Is God's Word that the creation was very good empty during man's history? Was Jesus Christ's work not complete? yet it is still unfinished? Must God's Kingdom still come? yet it has begun in the hearts of his people?

The covenantal command to build for the Lord makes believing sense when one recognizes the prophetic dimension built in to that Isaiah and all Scripture assumes, the eclipsing flashback and apocalyptic flash-forward charged nature of timed-sequence—I do not want to talk philosophy but am trying to express the compacted, God-involved tempo to history and the glorious pregnancy of our daily life before God's face that Isaiah teaches. The eternal Holy Lord simply asks us, his people, so show his holy re-creational lordship. He expects, cherishes, demands, needs?! a royal road to walk on when He comes back (although He is really present now in his Holy Spirit), and He has himself marvelously established whatever our hands in faith will do—!

Let the mystery of God's working through his Son's body on earth go. Our task together is clear, and it is precisely what Trinity College education is all about: scientifically (theoretically) building, learning to build concretely a royal road for our Lord through the modern wasteland. You shall hear with the inner ear more about that in the months ahead, from all sides—the whole faculty sees eye to eye with Isaiah here. Right now it is just the question of our catching this thrust of God's Word, letting it set us in this Biblical direction, commit us to serve all together on the Trinity construction gang; such a move complements, completes the free gift of God's comfort, even miraculously constitutes it—that one may work on this project can wipe away tears.

Don't be fooled into thinking Jehovah wants a six lane super-highway of cement. The royal highway built by God's people may seem rather dinkey to spectators using secular standards. Our royal road might well be a level path of green grass freshly mown—that would take work in a desert!—his pierced feet may still be a little sore if a thousand years are but as a yesterday to the returning Shepherd King.

You know in your Isaiah bones despite all that has been said, even with the fresh start offered tonight, you know we are going to still get caught in our sins, be taken captive soon by strange gods and honest human weariness in the wilderness. But those crazy intelligent voices in chapter 40 knew it too. Their comment? "Go climb a mountain!" Almost humorous again. But God does not mean it like "Go take a jump (off the Grand Canyon)" or "Take a powder (preferably cyanide)." It is not a brief, playful brush-off in disgust at our stubborn frailty. "Go climb a mountain!" is a laughing, sweeping along Biblical insight: rise in faith to the vision of who your God is! believer, of why you are after all here! and that the joyful climax *is* on the way—no kidding!—get ready! virgins with your burning lamps to greet the bridegroom and you stewards with your hard won talents . . . .

Maybe that would be a good password for 1964-65, slyly said in communion of the saints to one another at opportune moments: when you are stuck in the middle of irregular German verb forms and could swear that this educational business is indeed a chain gang and have forgotten the vow and vision of your calling to the ministry and preaching the live Word of God—*go climb a mountain!* when you are sweating through the non-Anglosaxonable language of Dooyeweerd, confessing "the Sahara was never like this"—*go climb a mountain*, boy! or fingernailbiting your way through a biology exam, hating the very guts you are busy with because it was a great date last night—*go climb a mountain!* when the stagger of papers still to be marked blurs your sense of teaching office, when the flowers sprinkled through the green grass carpet you would-be artists live for fail to come full bloom, when the hardest, the third lap of the semester mile—you sophomores know—comes in early December and mid-April with its pile up of work and fatigue, the sins and mistakes: it will not be a false comfort to turn to Isaiah 40 and hear God say, "*Go climb a mountain!* the mountain of faith and *hope*—I'll give you eagle wings to climb it if you want them bad enough."

At Trinity we want them bad enough to try, unhandy as we are, to begin our communal construction in fun by bearing our hearts to one another as students and faculty—then you don't need to hide anything—to come together listening, imploring God who is All-mighty to teach us his comfort, direction, and hope that shall not fade. We covenanted believers must live more openly in hope. Not hope as an uncertain supposition, an unreal fantasy of IQ givens, past training and resources, a kind of pious, well-meaning, doubtful optimism. But Biblical hope' the hard-headed, steadfast trusting expectation of God to come through! and bless consecrated effort, however weak, to build Him a royal road in creation.

And that is where I end, with the ball rolling so to speak, that is, God's having thrown you the invitation to take Him at his Word, his comfort and command, in hope.

> Jacob (deceiver, covenant faker) or Israel (those who have already wrestled with the Lord and come away touched for life), Jacob *or* Israel, it says in Isaiah 40, did you think your struggling life's way, at Trinity now, is not seen by me, Jehovah, Holy God of the angels! Don't you know? Haven't you heard that whoever expects great things from the Lord is always surprised? Ask me importunately what you will and live in certain hope! Those who hope, expect, wait for the Lord God Jehovah do get new strength, eagle wings—
> they shall run and not get fed up;
> they shall keep on walking and never grow tired . . .

Our Father in heaven, who is never fed up with prayers spoken in faith and love and hope, we pray that we as a studying body of believers may come close to you this year and therefore be able to bear one another, to reach and help one another.

We ask for the Holy Spirit, Lord, to descend upon all our meetings —study, sport, talk, caresses, eating and drinking and making merry—to enter into our very life so that our calling to build as your people be a joyful one, surrounded by this comfort that passes all understanding.

Help us teachers to act as one body, the body of Christ, kept in our first love, leading these students and people all around who may not care too much about Trinity, help us as one gang, Lord, to bring the Truth and the Life that sets men free from their captivities.

In the name of the Holy Trinity, Father, Son and Holy Spirit, in whose Name we are gathered, do we pray, Amen.

**) The first instalment of this meditation appeared in our September 25 issue under the title "THE GOD OF ISAIAH."*

WORLD WATER DILEMMA

WHISTLES AND ALARMS

. . . BY COR W. BARENDRECHT

The age in which we live has been called many names. You and I are witnesses of a century that really has no name of its own. Unlike past centuries, ours cannot be remembered by one single characteristic. History has known periods such as the Dark Ages, the Age of Enlightenment, the Age of Reason, and the Age of Revolution. The twentieth century is all of these and more.

In 1959 Chrysler's vice-president Mr. M. C. Patterson said in a speech:

> . . . Consider, for example, that the stone age lasted fifty thousand years. In our time, we are hearing the last whistles of the Steam Age — and it began less than 200 years ago.
>
> We now go to sleep in one age and wake up in another, or, more accurately, we wake up in several. Today the machine, air, electronic, atomic, and now space ages all exist together in various degrees of advancement.

Ours is an age that cannot be named by one outstanding event. It is an age of both religious revival and moral decline. It is a period of both war and peace, of civil rights and of civil riots. At the same time we read of increased cancer cases and stepped-up cancer research, of multiple mental disorders and of rapid advances in the treatment of mental illness. In our times we recognize better working conditions but also the depravity of the labor force. We have more leisure time but also more delinquency. We have larger churches but less people attending them. We have multi-million dollars rockets and we have poor farms. We have money for foreign missions but not a pair of socks for the neighboring poor. We are dying from eating too much and in Asia people are dying from starvation.

WATER FOR THE WORLD.

The period of time we are passing through may be referred to as the age of science. It is, for instance, only five years ago that predictions were made about rocket-engines. about satellites as navigation and meteorological aids, about unmanned probes to the moon, about a 2000 mile-per-hour airliner, about a flying car, about test-tube creation of a living cell, and about a trip to the moon. Today, most of these projects have been realized.

Ninety per cent of all scientists that ever lived, that is, since the begining of time, are living today. One of the challenges scientists are facing is putting nuclear power to work for peaceful purposes. One project on which the U.S. scientists have worked for the last 12 years is a process to turn salt water into drinking water.

The need for such a project has been born from the world water dilemma. Though three-fourths of the world is covered by water, only 3 per cent can be used for drinking water and irrigation. The water problem touches most nations.

Khruschev's Virgin Lands Plan, for instance, failed because of lack of irrigation. Israel, Syria and Jordan depend for their water supply on the Jordan River. The supply barely meets the demands. Southwest Asia, Africa and the United States need fresh drinking water. The latter has experienced about every variety of water trouble: aridity, pollution and flooding. *The National Observer* (7.13.64) reports that "The Federal Government estimates that more than 1,000 U.S. communities experience at least periodic water shortage each year."

The U.S. Public Health Service figures that 3,000 cities in the United States and Canada use water that contains enough contaminants to make it unsafe for drinking. It reckons that 40,000,000 persons in the U.S. regularly drink inadequately cleansed water.

In 1961 the Committee on National Water Resources declared that the whole nation faces a severe water shortage within the next 50 years.

DESALTING THE SEAS

The water shortage America, and eventually the larger part of the world, faces, can be prevented. It can be prevented by the use of water from at least two oceans. Water coming from the oceans needs to be desalted. At the present time there are three methods in use to desalt water. The first is the method of *distillation*, by which minerals are separated from sea water by converting it into steam. The mineral-free steam is then converted into pure water. The second method is that of *de-freezing*, causing pure water in the sea to form ice crystals that can be melted into drinking water. And the third method now operant is called *electro-dyalisis*. This method requires application of electric current to separate the contaminating minerals from brackish water. The five experimental desalting plants in the U.S. produce a total of 1,250,000 gallons of fresh water per day.

The Office of Science and Technology has outlined a 16 year plan for a gigantic desalting plant which will use nuclear power. The Office plans to build a reactor that would evaporize sea water, put it to work in spinning turbines, and then send it wooshing into the desalting apparatus. Desalting occurs in a process called *reverse osmosis*. A small plant near Los Angeles already uses the system of "reverse osmosis" and serves up water that is twice as pure as the Public Health Service recommends it to be.

Although nuclear power would prove efficient only in huge operations, it promises to be less expensive in producing drinking water than any other method known.

In time then, the water problem the American countries are facing may be solved by the use of nuclear power. And, if the nations will cooperate, the entire world will benefit from the solution scientists are offering the world water dilemma.

Cross Word Puzzle

ACROSS
1. Begone!
5. A thick piece
9. French river
10. Flag ——
11. Fragment
12. Revolves
14. Knife hilt
15. An enthusiastic devotee
16. Chemical ending
17. Verb form
18. Young fish
19. Mother of Irish gods
20. Mauna Loa is here
22. Snappish
23. Body of assistants
25. To lie in the sunshine
28. Wands: mus.
32. Past
33. Insect
34. Narrow inlet: geol.
35. Compass point: abbr.
36. Letter
37. Filmy
38. Trap
40. Vessels with narrow sterns
41. Perished
42. Force onward
43. God of war
44. Require

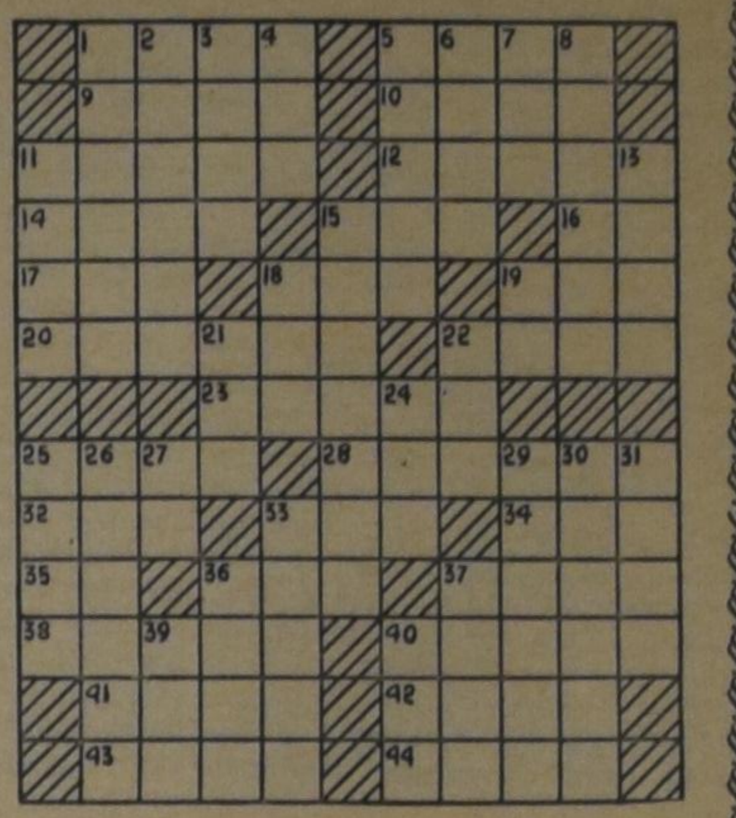

DOWN
1. World's largest desert
2. Evening retiring bell
3. Incite
4. Spread grass to dry
5. Fine jet of vapor
6. Aquatic bird
7. Entire
8. To be connected with
11. Title of ruler of Persia
13. Kill
15. Easily pulverized
18. Suitable
19. Paid notice
21. Question
22. Lizard
24. Fairy
25. Game fish
26. Things to be done
27. Thus
29. Citrus fruit
30. Notched
31. Speaks
33. Nourishes
36. American Indian
37. Italian coins
39. Breeze
40. A play on words

ANSWER to last week's Cross Word Puzzle

Root out of Dry Ground

BY ARGYE M. BRIGGS

(56)

And as she walked along the familiar and now strangely sinister path, she saw the long shadows of the scrub-oaks lying across many footprints, footprints that turned from the pathway into the depths of the woods, and once, looking fearfully through the trees, she was sure that she caught the bright glint of copper!

I'll never come this way again, she thought in panic, and resisted the desire to run. **I may be Joe's sister, but I certainly don't want to know where their old still is hidden!**

It was with a deep relief that, when she came out of the path into the area near the school, she saw Jerry Carpenter waiting for her near the stile beyond the cornfield, "Hello Miss Sanders," he said as she came up, and his eyes were bright with some secret of his own, "I been waiting for you."

"That's fine," Chris paused for a moment to lean against the stile, and she was surprised to realize how breathless she was, "I — I'm glad that you did wait, Jerry."

"Shhhhhh!" Jerry said suddenly.

Chris jumped and looked over her shoulder.

"Can you keep a secret?" the little boy demanded, his eyes serious.

"Yes," Chris answered wryly, "I — I certainly hope so!"

"Come on, then," Jerry looked around, then led the way to the yellow rosebush, now dry and bare with the harshness of winter, but still in its barrenness, an unkempt cluster, "I don't want nobody but you seeing this, Miss Sanders," he whispered. "I'm gonna paint me a picture of it."

As he spoke, he pulled aside the curtaining sharp branches and pointed. There, half sheltered by the brambly thicket, out of season and out of its proper habitat, she saw the delicate flower of a tiny wood-violet.

And Jerry looked on in surprise and some chagrin, as his teacher leaned suddenly against a fence post and laughed, half in mirth and half in tears, but certainly a little hysterically!

So little Emmy went to town with the teacher, very proud in a starchy print dress and with her shoes blacked to a painful smudginess. Mrs. Hitchens saw them off for the bus with such an unusual burst of energy that she went all the way to the front steps of the cabin. "You be good for the teacher now, Emmy," she admonished with frail sternness, "And don't you raise no howl!"

But little Emmy was far too impressed by the glittering neatness of the doctor's office to make a sound, much less raise anything so drastic as a howl.

"I'll let you know the results of the x-rays, Miss Sanders," the doctor told Chris, when little Emmy, having been thoroughly photographed, was sitting once more in the front office. "I imagine that under the living conditions you have described, some trouble will show up. Maybe not though," he sighed and tapped his glasses against his long fingers. "Sometimes these youngsters develop a surprising amount of resistance."

"Well, thank you, Doctor Brooke." Chris stood up and turned toward the outer office, "I'll leave my address with your nurse and she can write me what you find," she smiled. "And I am still hoping that the verdict will be good."

Doctor Brooke smiled again and unwound his length to escort her to his door, "That's right," he agreed, frowning, "But even if the child doesn't have it now, the conditions are still there. I wish," he said half to himself, "That we could really do something about these cases now and then. I appreciate your interest as a teacher, Miss Sanders, and —" he grinned, "There won't be any charge for — what's her name, little Emmy?"

"Oh no," Chris' voice held her surprise, "I couldn't let you do that. I wanted to have this done, myself, and —"

But the doctor shoved her through the door with a gentle push, "Shhh," he said firmly, "Not a word out of you, young lady. I've been wanting to get a crack at some of these back-country kids for a long time. You just say no more about it!"

Chris and little Emmy ate a thoroughly gala lunch in a restaurant and took the next bus back to Belling community.

But physical illness was not the only symptom that she found through those months of winter and early spring.

It was during a fifth grade spelling lesson one day, when she detected a furtive exchange between Velma Martin and Lafe Hitchens. Chris hesitated for a moment before calling the girl up to the desk, wondering briefly if she should spare herself the trouble of reprimanding her. It would be so easy to just not see, but her sense of responsibility won. "What's that in your hand, Velma?" she asked, and the normal buzz of the schoolroom died to the awful silence of impending trouble, "Bring it to the desk, please."

Half sullen and half pleased to be the center of attention, Velma shuffled her knowing overgrownness to the desk and laid before Chris, to the teacher's surprise, an ordinary tobacco can.

She picked it up and looked into it, and there was a suppressed giggle from the older pupils. It was empty.

"Why did Lafe slip this to you?" she asked Velma in a puzzled voice.

Velma answered only with red-faced snickers.

Chris sat looking at the can, turning it in her hand, knowing that some vulgar significance lay in it for the children and wondering how to cope with something that she could not see.

Then, she noticed that part of the words in the printed-on label on the back of the can had been scratched out with some sharp tool, leaving only the shining metal underneath. She sat, instinctively reading the remaining words, and it was some seconds before the exeedingly pornographic import of their message got through to her. When it did, she dropped the can on her desk and looked up, to meet Lafe's mocking eyes.

Her first reaction was one of amazement that one so young should have such an unnecessary knowledge of ugliness. Then, as the realization came to her that not only Lafe, but every child in the room, down to the youngest, knew exactly what was on the can, she found herself suddenly pressed for an attitude.

"Go to your seat, Velma," she said quietly. **If I refuse to pay any attention,** she thought desperately, **they'll think I' condoning it. If I make too much of it, I'll be the laughingstock of the whole community.**

"Lafe, come here," she said slowly, feeling her way.

Lafe grinned loutishly and shuffled to the desk, every line of his big body impertinent, "What is it, Miss Sanders?" he asked, and his voice held a mocking tone.

"Take this can," Chris kept her voice noncommittal, "And throw it into the stove."

Lafe looked taken aback, but obeyed, slamming the stove door and brushing off his hands with a dramatic gesture. Then he turned, eager for the tirade that he expected.

But Chris was ostensibly absorbed in grading papers, her head bent above her work. "That will be all," she said in an absent voice, "You may go to your seat, and we will go on with our spelling lesson."

Looking considerably deflated, Lafe went back to work.

And Chris reflected wryly that there was more than one kind of x ray to see inside people!

Little Emmy's report came in March, accompanied by a long letter from the doctor, "There's a spot there, all right, Miss Sanders," he wrote, "Not a big one, but it's there. Isn't there some way you could get the family to arrange for proper care for the child? It's criminal to let her go on without attention."

Chris read the letter with a sick heart. Not much chance of getting little Emmy away from her home, nor of getting good care for her in it. There was always the matter of Paw Hitchens' sister who had died in the state sanitorium.

She took the letter to Mrs. Hitchens and read it to her, watching the tired eyes, "That's the way it is, Mrs. Hitchens," she finished and folded the letter back into her purse, "She needs special care and I don't know what can be done about it."

"I'll work on her Paw," Mrs. Hitchens said quietly. "And you just wait and do whatever seems best as it comes up, Miss Sanders."

The tired eyes closed for a long moment, then came upon, their glance on Chris, "It wouldn't hurt none to pray for little Emmy," the sick woman said gently, "I ain't been raised to know very much about religion, but —" she paused, her voice hesitant and questioning.

Chris went cold with surprise and something very like fear. The woman was asking for spiritual help from her, Chris!

"Well, I don't know how to say such things very clearly, Mrs. Hitchens," she stammered a little on the words, "But I'll try to tell you about — about —" she gulped and came out with it, "about the plan of salvation!"

There it was, flatly between them, she thought, and took a deep breath to brace herself against a blast of derisive anger or even of laughter.

It did not come. Mrs. Hitchens merely looked at her and waited.

So, stumbling and ill at ease, Chris talked.

She told about her own conversion and Jansie's, and what they had meant. Then, very simply and quite awkwardly, she outlined the Way for Mrs. Hitchens.

"And so," she finished at last, "Although I'm afraid that I haven't said it very well, Mrs. Hitchens, I have told you what Jesus has meant to my life and to Jansie's. And — and — you, too —" she stopped, and just as Jansie had done that day last summer, she waited.

Mrs. Hitchens sighed and opened her eyes, "I do see," she said, and her voice was soft and sure. Then, "How could anyone refuse Him?"

Chris looked across at the serene light of acceptance on the weary face.

And such a mighty wind of joy went through her that it left her trembling in its wake.

She would never be so afraid again to talk to another human being about his soul.

After the episode of the tobacco can, Chris decided to spend more time in supervision of the playground. It was, as she explained to Carl in one of her frequent letters, necessary. "They are so unnaturally wise, Carl" she wrote, "They have all the animal wisdom of the ages in their poor little unsophisticated heads! I have been grading papers at recess, trying to catch up on that particularly endless job, but since the incident between Lafe and Velma, I don't dare leave them to their own devices."

So she made occasion to share the games and activities that went on outside during recesses and the long lunch-hour. As spring came on, she took to eating her lunch in the shade of the scrub-oaks on the school ground, trading dainties with the smaller girls, and discussing their affairs with all the children.

It was so that Jack found her on April morning at recess time, kneeling in the shade of a scrub-oak, engrossed in a game of mumbly-peg with several of the older children.

As the long car swung around the curve in the lane from town, the game paused to let the participants stare at its expensive shiningness. Chris stared with the rest, not recognizing the car, for it was not the one Jack had driven during their courtship. She was no less surprised than the children when it slowed and swung carefully into the shade at the edge of the schoolground.

She stood up from the game, and brushed off the knees of her skirt, then walked uncertainly toward the car to greet the visitor.

Her eyes darkened with hurt and surprise as she recognized the man in the driver's seat, but she walked on with the courtesy expected of the teacher toward any school visitor.

The children stood, staring, wondering who the man might be.

Jack climbed out from behind the wheel, his face uncertain and yet eager as he met her eyes, "Hello, honey," his voice was low against the curiosity of the staring children under the scrub-oaks, "Is this where you've buried yourself?"

"Hello, Jack," Chris smiled and waited, "How are you?"

"Listen, Chris," Jack mopped at his hot face with an immaculate handkerchief. Chris noticed that his clothes had lost their fine carelessness of the months ago, that they seemed to be more the apparel of an adult, less boyish in their good grooming. His eyes roved the schoolyard, took in the shabby building and the lonely location. "How do you stand is out here, anyway?" he demanded. "And teaching such scrubby little beggars, too!"

She stood before him, standing quietly for his verdict, even as she had done so often before. And as he spoke, she looked about her and for a moment, her sight was colored by the old magic that he had held for her, the old vividness with which his personality had splashed everything which they had shared. In that instant, there in the pitiless April light, she saw it all as he saw it, the underprivileged children, the ramshackle building, indescribably shabby indeed, a poor place to spend a life!

(To be continued.)